

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercFeny.hu

VIII. évfolyam, 7. szám, 2014. július

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

**E havi számunk alkotói:
Xenothep, Milton Gray, Placebo, bel corma,
Stephen_Rivers, Kétvirág, T. Bálint, Norton,
glittermoon, Csillangó, aniko22, CrazyMom,
Maggoth, edwardhooper, Zhora, Esvy,
HomoErgaster, Jimmy Cartwright**

Tartalom

SZERKESZTŐI KÖSZÖNTŐ

Megemlékezés 2.

BREKING NYÚSZ

Írástudó Íróiskola – Alapozó kurzus 3.

Jubileumi novellapályázat 2014 3.

FIKTÍV REGÉNYISMERTETŐ

A francia áldetekív irodalom rejtett tartalmai
a két világháború közt /HomoErgaster/ 4.

NOVELLÁK

Hatékonyság /Xenothep/ 6.

Átok /Placebo/ 7.

Kezdetleges technika /bel corma/ 9.

Becca I. /Stephen_Rivers/ 9.

Mobil szerencse

– Reflektorfényben /Milton Gray/ 11.

A-z buli /Kétvirág/ 12.

Elszenderedve /T. Bálint/ 12.

Talán túl sokat vártam /T. Bálint/ 12.

VERSEK

Angyal /glittermoon/ 13.

373 /Kétvirág/ 13.

A vígság ihlete /Csillangó/ 13.

Mikor jössz... /aniko22/ 13.

A folyónál /Norton/ 13.

Kék világ /CrazyMom/ 13.

A képzelet tangója /edwardhooper/ 13.

Visszatekintő /Zhora/ 13.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

A jégbordás út /Esvy/ 14.

FILMAJÁNLÓ

Mozimorzás – filmaprólék /Jimmy Cartwright/ .. 15.

KÖNYVAJÁNLÓ

On Sai: Calderon 2 – avagy felségáruláshoz
bricsesz dukál /Maggoth/ 16.

A hónap képe:

Élek-halok a veszélyekért...

Szerkesztői köszöntő

A szóbeszédet megelőzendő, a 3. oldalon olvasható Aranymosás íróiskola felhívása nem azért került a lapba, mert bármit kapnánk a leközlésért. Mindössze csak jó a kapcsolatunk velünk, és a borsosnak tűnő ára ellenére is azt gondoljuk, ez egy jó, és nem utolsó sorban komoly lehetőség azok számára, akik hivatásszerűen szeretnének az írással foglalkozni a jövőben. Varga Bea író (On Sai néven is ismerhető) lelkiismeretes, pontos, és nem utolsó sorban képzett szerkesztő, az ő instrukciói minden tekintetben megállják a helyüket. Úgy hisszük, akinek van lehetősége részt venni ezen a kurzuson, az mindenképpen jól jár.

Egyébiránt kellemes kikapcsolódást kívánunk!

Megemlékezés

Hosszú, súlyos betegség után 2014. július 18-án, 61 éves korában elhunyt a szentesi kulturális élet egyik nagy formátumú személyisége, **G. Szabó Lenke**, a Szentés Városi Könyvtár igazgatója.

1953. február 4-én született Szentesen G. Szabó József mezőgazda és Babós Lenke pénzügyi revizor gyermekeként.

A hagyományos könyvtári szolgáltatás színvonalát megőrizve az új kihívásokhoz alkalmazkodva munkatársaival valódi kulturális-információs centrummá tette az intézményt. Nyertes pályázatok teremtettek lehetőséget a szolgáltatások körének bővítésére az internetes tartalomszolgáltatástól a tehetséggondozáson és a könyvkiadáson át a felnőttképzésig. Rendszeressé váltak a helyi alkotók munkáit bemutató kiállítások, az esti irodalmi előadások, könyvbemutatók.

Egy ilyen esti alkalommal került sor 2012 márciusában a Zombi Apokalipszis első kötetének sikeres bemutatójára is. Akkor nem csak szóban, hanem egy szép virágcsokorral is megköszöntük az igazgatónőnek a lehetőséget.

Tevékenysége elismeréseként 1984-ben Miniszteri Dicséretet, 1985-ben Szentésért bronz fokozatú kitüntetést kapott. Kimagasló szakmai munkájáért 2009-ben neki ítelték a Csongrád Megye Közművelődéséért Díjat.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VIII. évfolyam. 7. szám, 2014. július**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Jimmy Cartwright: Summer Frog

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Breking Nyúsz, avagy hírek innen-onnan

Írástudó Íróiskola – Alapozó kurzus

Aranymosás

Keltsd életre a fantáziád!

Szeretnéd megtudni, hogy milyen írástechnikai csiszolásra van szükséged? Kíváncsi vagy, milyen kulcselemeket figyel egy szerkesztő, amikor értékel? Akarod tudni, hogyan boldogulj íróként?

Ha a válasz igen, akkor itt a helyed!

A kurzus időtartama: 8 hét

Mivel sokaknak családja van, mások pedig a vizsgaidőszak izgalmait élvezik ilyenkor, ezért a visszajelzések alapján két részre bontottuk a kurzust, beiktatva a hallgatónak egy kis karácsonyi pihenést és novellaírást:

2014. november 17 – december 14.

2015. január 12. – február 8.

Forma: távoktatás, egy csoport max. 15 fő. Közös internetes levelező listán, illetve Facebook csoportban dolgozunk, vagyis az ország bármely részéből és határon túli jelentkezőket is szeretettel várunk.

Az oktatást Varga Bea író, szerkesztő végzi.

Minden tag személyes véleményt és értékelést kap a szerkesztőtől, és segítséget, hogy milyen területen kellene fejlődni. A csoport szerepe az, hogy egymás műveit értékelve kialakuljon a kritikai közeg, az írók megtanulják kiszűrni a kritikákból a fontos elemeket, illetve megtanulják a helyén kezelni a véleményeket.

A kurzus a hallgatónak legalább heti 6 óra aktív munkát jelent. (Aki tud több időt szánni az írásra, annak lesz lehetősége mélyebbre ásni az adott feladatban, illetve más, kiegészítő feladatokat kap.)

(Mi hiszünk a fejlődésben. Akinek a pályázat során a műve bekerült a weboldalra, de negatív lektori véleményt kapott, az két íróiskolai kurzus után beadhatja újra ugyanazt a kéziratot.)

A kurzus ára 50 ezer Ft + 27% Áfa

Jelentkezési határidő: 2014. szept. 15.

Cím: aranymosas@gmail.com (tárgy mezőbe írd be: jelentkezés az Alapozóra)

Kérjük, a jelentkezéskor csatold valamelyik írásod első 10 ezer karakterét, plusz az életkort.

(Okt. 15-ig értesítünk mindenkit, hogy bekerült-e a kurzusra. Befizetési határidő nov. 10.)

Tematika:

Az első hónap az elemzésről szól. Mindenki egyedi szerkesztést kap műve első 10 ezer karakteréről. A szerkesztő visszajelzi a személyes erősségeket és gyengeségeket, valamint útmutatást ad, hogy milyen részkapességet kell fejleszteni.

A résztvevőknek egymás műveit is értékelni kell, ez segít kialakítani az írástechnikai tudatosságot. A kapott vélemények, bírálatok rávezetik a szerzőt, hogyan kezelje a különböző nézőpontokból eredő véleménykülönbségeket.

További információk és a teljes kiírás az alábbi honlapon érhető el:

<http://aranymosas.konyvmolykepzo.hu/irastudoiroiskola-alapozo-kurzus-6331.html>

Jubileumi novellapályázat 2014

A tízéves Regénytár méltó módon igyekszik emlékeztetni ezt a sok irodalmi portál számára csupán álomnak tűnő jubileumot.

Eddigi tapasztalatainkat hasznosítva arra gondoltunk, legkézenfekvőbb egy novellapályázat meghirdetése, amelyet a kerek évforduló tiszteletére pénzjutalmassá teszünk.

A keretünkben egy 30 000 forintos első, egy 20 000 forintos második és egy 10 000 forintos harmadik díj kiosztására futja.

Pályázatunkon nincs témabeli megkötés, de csak azokat a saját jogtulajdonú írásokat fogadjuk el és jelentjük meg, amelyek irodalmilag igényes nyelvezettel rendelkeznek és a témájuk is szalonképes.

Az írásokat elektronikusan, word-formátumban fogadjuk. A beküldött novellák terjedelme nem haladhatja meg a 10 kéziratosoldalt (1 kéziratosoldal 1800 leütés, szóközökkel). A közlésre javasolt munkák szerzőitől megkérdezzük, hogy álnéven vagy a valódi nevükön kívánják-e publikálni. Egy szerző csak egy novellával, a valódi nevének és lakcímének feltüntetésével indulhat a pályázaton. Erre azért van szükség, mert a díjazottakat hagyományos postai levélben fogjuk értesíteni a nyeremény átvételének helyéről és időpontjáról.

Más nevében beküldött pályaműveket nem fogadunk el. Minden egyes hozzánk eljutott, pályaművet tartalmazó levél pedig egyben nyilatkozat is, hogy a pályázó megértette és elfogadta a játékszabályokat. Szerzői jogviták esetén a pályamű beküldőjét terhel minden felelősség.

Mivel nincs keretünk a pályázat népszerűsítésére, ezt a feladatot áthárítjuk a pályázókra: osszák meg minél többen és minél többször a novellapályázattal kapcsolatos felhívásunkat és híreinket a Facebookon vagy másutt. Ez nem csak kérés, hanem a forint alapú pályadíjak kiosztásának feltétele: ha 2014 október 30-ig nem jelenik meg legalább 50 pályamű a Regénytáron, a pénzdíjak átváltoznak a virtuális pénzünkre, azaz 3 000, 2 000 és 1 000 talentumra. És hogy ne legyen annyira egyszerű a helyzet: augusztus 31-éig a közzétett pályamunkáknak el kell érniük a 25-öt. Aki tehát meg szeretné nyerni a pénzdíjak valamelyikét, egyfajta társszervezőként rá kell vennie az ismerőseit, író társait, hogy szintén pályázzon.

Attól függetlenül, hogy összejön-e a forint alapú pénzdíjak kiosztásához szükséges anyagmennyiség, a pályamunkákból év végén e-kiadványt készítünk, amelyet minden pályázóhoz eljuttatunk.

A pályaműveket és a kérdéseiket a regenytar@gmail.com-ra küldjék.

A francia áldetektív irodalom rejtett tartalmai a két világháború közt

HomoErgaster

Kard által homályosan Írta: J.G. Pattkins –
Par l'épée vaguement a écrit: J. G. Pattkins

A „D” irodalom, azaz a detektív (nálunk krimi) másodvirágzását a két világháború közt élte. Ekkoriban az egész kontinensen az angol detektív-, az amerikai westernirodalmat másolták, természetesen hangzatos, vagy annak szánt angolszász álnevek alatt. Nem volt ez másként Franciaországban sem, bár ennek az országnak saját ponyva hagyományai is vannak. A legérdekesebb azonban az olcsó regényeknek is a perifériája, egy kevésbé kutatott terület. Ennek a sajátos műfajnak nincsenek felismerhető alapsémái, mivel ezeket az „eredeti” műfajokból meríti. A szerzők nem bennfentesek, alkalmi műkedvelők, vagy megélhetési szélhámósok. Vagyis annak látszanak! A regények tematikájával azért tisztában voltak, és ezekre a sablonokra húzva valami egészen másról is írtak, olyasmiről, amiről még elvileg regényben sem lehet! A periféria perifériájának ezen művelői a kor miliójében nem egyszer voltak kémek, valamint titkos, máig ismeretlen szervezetek specialistái, még ismeretlenebb feladatokkal, akik így örökítették meg az általuk megszerzett információkat. „Regényeik” olcsó papírkötésben, váltakozó példányszámban jelentek meg, és minden alkalommal eljutott egy-egy dedikált tiszteletpéldány valamely követségre, társasághoz, egyesülethez, vagy más rafinált fedőszervhez. Az olvasó joggal képedhet el, és teheti fel a kérdést: miért írta meg regényszerűen egy ügynök amit tudott, és adta közre, bárki által megvásárolhatóan? Nos pontosan ezért! Így a kutya sem figyel rá!

A XIX. században fellendülő nyomtatás, és az olvasás divatja, új kulturális közeget teremtett Európában, ami a XX. század közepére, első felére ért be. Ezért volt alkalmas terep a speciális jelentéseknek a népszerű irodalom. A detektív-irodalom, és benne a nyomozás menete pedig különösen alkalmas volt arra, hogy kéminformációkat közöljenek vele. Vagy direkt, vagy rejtett formában. Mindkettőnek megvoltak a maga speciális nyelvezete, a direkt forma, azonban kevésbé volt irodalmi. A rejtvény regénybe ágyazott rejtett információ, irodalmi tájékozottságot, nyelvi leleményt kívánt, míg a másik egyszerű leírás volt, valami „bűnügy” ürügyén. A dolog utólag nehezen vizsgálható, nem csak azért, mert például a francia nyelvi fordulatokban elhelyezett adat föl sem tűnhet, a kor zsargonja miatt, de a két nagy háború közti Európa, esetünkben a világhelyzet korabeli francia értelmezése, és mélyreható elemzése nélkül – napi szinten olykor! – ez szinte lehetetlen.

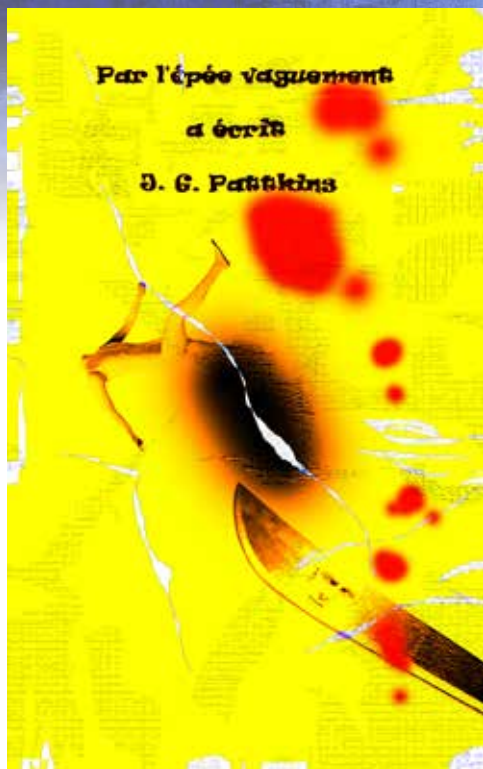
A „regény” születésének évét kell leginkább nagyító alá venni, de az előzményeket sem árt tudni. Tisztában kell lenni az „író” lakhelyének, városának, településének helyzetével, az ott történt eseményekkel. Azt sem árt tudni, legalább nagyjából, hogy miről akart hírt adni, tehát a „regény” alapos elolvasása előtt – eredeti nyelven! – már sejtünk kell, milyen rejtett tartalmat keresünk, vagyis előzetes témakutatás szükséges. A kor népszerű fordulataival, és nyelvezetében megírt művet csak ezután veheti elő a kutató. Még arra is figyelnie kell, hogy kiszűrje a reklámfogásokat, melyek utólag néha bosszantó módon xy úr vendéglőjét emlegetik a nyomozás helyszínéül, egyértelművé téve, hogy a könyv megírását ez a vendéglátóipari egység jelentősen támogatta. De lehet, hogy ebben is információ van, például az, hogy xy német kém! Ezt a közlést nem biztos, hogy megérti a kutató, hacsak nincs

róla tudomása, hogy xy úr később a megszállás idején elévülhetetlen érdemeket szerzett a kollaborációban, netán maga is dicső módomban harcolt a fronton, de nem a szövetségesek oldalán. Mint ahogy az író személyéről is csak akkor tudhatja 100%-ban, hogy álíró-kém, és nem kávéházi kontár, ha például beszerzett egy szigorúan bizalmas aktát, mondjuk a KGB-től róla, Sztálin szignójával. Ez a tuti, a többi kissé bizonytalan. Amikor aztán van már elképzelés arról, mit is keresünk, és kinél, vagy kinnél – olykor szervezeten írt egy egész kémhálózat – nekiülhetünk az olvasásnak. Mármost azoknak a könyveknek az elolvasásának, amelyek túléltek a megjelenésük után következő viharos eseményeket, és sikerült is beszerezni azokat. Lehetséges, hogy az időtöltés a mellett, hogy kutatás, egyfajta kellemes szórakozás lesz, abban az esetben, ha egy jó történetbe ágyazták az információt, vagy esetleg a sémákon belül volt írói vénája a kémnek. Sajnos ez ritka. A többség bosszantó, irodalmiatlan fércműbe csomagolta a jelentését.

Pattkins esete egyértelmű. A magát fehér orosz emigránsnak kiadó szovjet kémtevékenységi köre többszörösen bizonyított, főleg Franciaországban, de Svájcban, Ausztriában, Magyarországon, Romániában is feltűnt a huszas években, és konkrétumok vannak róla. Egyszer még állítólag Londonban is látták. De Németországot például nagy ívben elkerülte, ugyanis bizonyos, nem éppen barátságos csoportok vezetői tudták róla, hogy kicsoda. Pattkins 32 „regény” írt, meglehetősen rövid idő alatt, bizonyos hírek szerint Moszkvában őriznek még egy kéziratot, ami már nem jelent meg. A harmincas évek elején egy utasszállító fedélzetén ölték meg, egy máig tisztázatlan hátterű lövöldözésben. Az ezzel a „kulturkörrel” foglalkozók egyöntetű álláspontja szerint Pattkins legsikerültebb, már-már irodalmi magasságokba szárnyaló műve a „Kard által homályosan”, melyet 1923-ban írt. A mű alapsémája egy valós eseménysor, egy hármasság gyilkossága. Ezt Pattkins több könyvében elővette, ez a legkiforrottabb. Utólag egyértelmű, hogy a kém ezt az ügyet remekül kihasználta bizonyos vagyontárgyak hovakerülésének közlésére. Mellesleg, mivel többször is megjelentek nem kevés pénzt is keresett velük!

Íme az ügy dióhéjban: a három áldozat közül kettőt lefejeztek, egyet pedig szíven szúrtak. Először nem látszott úgy, hogy összefüggés lenne az esetek közt. Akit leszúrtak, egy senki volt, még a személy azonosságát sem sikerült kideríteni. A másik két áldozat már annál érdekesebb: egy tehetős műkereskedő, a szakterülete régiségek, antikvitások volt. A másik pedig amatőr régész, utazó, a keleti kultúrák lelkes kutatója volt. Kiderült: ők ketten ismerték egymást, sőt üzleti partnerek is voltak! Az ismeretlen embert utólag kapcsolták hozzá, amikor rájöttek a tanúvallomásokból, hogy az többször feltűnt a két másik közelében. A gyanúsított egy másik régiségkereskedő volt, az indíték pedig egy régi, értékes kard. Ám nem sikerült semmit sem bizonyítani, és az eset, a „régiségkereskedős gyilkosságok” megoldatlan maradt. Pattkins a nyomozást vezető szakember bizalmába férkőzött, azzal összebarátkozott, így aztán információkat szerzett tőle a nyomozásról, melyek alapját több regényt is írt. A regény struktúrája összetett, olyan elemzések vannak benne, amiket nem tudni honnan vett az író. Ami kétségtelen, az az, hogy Pattkins tehetséges volt, és ezt használta fel nyakatekert adatközlésre. Akkor lehet rajtacsípni Pattkint – akinek különben nem ez volt az igazi neve, hanem Mihail Gregovics –, amikor a történetében az ügyben szereplő régi kardot egy régi orosz nemesi család tulajdonaként állítja be,

jelentésből, erre nem sok támpont van, de kissé feltűnő és beszédes, hogy a KGB archívumában természetesen megvan Pattkins összes irománya, és a „Kard által homályosan”-ból nem kevesebb mint 16 eredeti példánnyal rendelkeznek! Legalábbis az iktatószámok szerint! Az is beszédes, hogy több, egymástól eltérő, szigorúan titkos orosz fordítása is van! Ezek Pattkins aktájának másolatából eléggé egyértelműen kiderülnek. Ezért kapott lábra a szakértők között az a vélemény, hogy a mű több rétegű, ami csak a beavatottak számára megérthető. A művet többször olvastam különböző nyelveken, az „eredeti” francia példányt a Nápolyi kikötőben szedte fel az egyik ott dolgozó rakodómunkás. Megvan egy angol, és egy amerikai változatban is. Megvan még egy sérült, és nem teljes – megégett – német, valamint meglepetést okozva Törökországban beszereztem belőle egy lengyel fordítást is! A könyv egyik legjobban megírt része, ami hiába erőlködtem, semmilyen plusz adatot nem rejt – legalábbis szerintem – a gyanúsított kihallgatása. Szuggesztív, életszagú leírás, kétségkívül plusz információi voltak az igazi kihallgatásról. A gyanúsított rendkívül negatívan van beállítva itt, egy arrogáns, öntelt figuraként, aki kárörvendően figyeli a nyomozó tehetetlenségét. Kioktató, lekezelő hangneme ellenszenvet kelet az olvasóban, itt brillíroz Pattkins. Valószínűleg a nyomozónak nem volt szimpatikus a gyanúsított, és az ő személyes ellenszenvét kipuhította Pattkins a beszélgetéseik során. Ezt örökölte meg ebben a részben, ami egyértelműen a könyv egyik súlypontja, emiatt nyújt jó szórakozást az olvasás, és kapcsol ki a további olvasás folyamán a regény. Íme egy rövid részlet a regény legjobb fejezetéből:

„... – Nem ismeri... nem ismeri. Pedig ő is régiségeket árult! – Kreutzer művi meglepétséggel felvonta a szemöldökét.

– Igazán? És?

A felügyelő hidegen bámult rá, aztán keményen szólt:

– Ne játssza meg az értetlent, ripacskám, nem jól színészkedik! Szóval nem ismeri? Milyen különös! Két régiségkereskedő, ugyanabban a városban, meg egy kard. Egy értékes műkincs! Az egyikük halott, a másik él... és semmi közük egymáshoz, nem találkoztak, nem üzleteltek, nem ismerték egymást...

Kreutzer mosolygott, nem tetszett Vailantnak ez a mosoly.

Túl magabiztos, és gúnyos volt.

– Éppúgy nem ismerem, mint azt az őrmestert, aki bekísért ide... Maga talán az összes szaglászt ismeri a városban?

Csend. Vailant meglepődött, a kérdés pimasz, és álságos voltán. Kelletlenül vállat vont.

– Na idefigyeljen... – kezdte a riposztját, de Kreutzer előrehajolt. Az arca árnyékba borult, csak a szeme fehérje villogott a sötét maszkká változott arcban.

– Szoktam találkozni más ócskásokkal. Megbeszéljük ki milyen „hű de értékes” kacatot árul, de nem szoktuk megölni egymást, legfeljebb sértegetni... Különböző szóba sem állok vadidegenekkel, megvan a kialakult köröm. Ő nem tartozott bele! – ezzel a képre bökött. A felügyelő pár pillanatig farkasszemet nézett Kreutzerrel. Az állta a pillantását.

– És a kard? – dobta oda a másik képet elé. Kreutzer hátradőlt, mosolygott. – Mint egy cápa! – gondolta Vailant.

– Mi van vele?

– Maga szerint mennyit érhet?

Kreutzer megrázta a fejét.

– Nem értek a kardokhoz, de nem látszik különlegesnek! Csoda, hogy nem rozsdált el valami csatamezőn. Vailant biccentett.

– Hol szerezte a forradásait?

– Hogy jön ez ide?

– Ezeket egy kard is okozhatta! Kreutzer felnevetett.

– Hah! Egyszer beleestem egy kirakatba... majdnem elvéreztem. A felügyelő bólintott.

– Aha! Hogy lehet egy ilyen nyaksebet túlélni?

Kreutzer megsimította a forradását.

– Szerencsével...! Mondja csak felügyelő! A fogaim állapotára esetleg nem kíváncsi? Az sem érdekli esetleg, megvan-e a vak-belem, vagy mikor vágtam el legutóbb az ujjam? Talán meg kívánja nézni, hány bolhát szedtem össze ebben a tetves városban? Esetleg a seggemen van-e bibircsók...?”

A szerző utószava:

Az előbbieken türelemmel elolvasott szösszenet egy úgynevezett fiktív regényismertető. Egy nem megírt, soha meg nem jelent könyvről. A műfajjal először Stanislaw Lemnél találkoztam, akit mesteremnek tekintek. Az ő példája unszol, hogy időnként magam is ilyenekkel próbálkozzak. Ezen alkalommal a múlt század 20-as, 30-as éveinek detektív irodalmát használtam fel keretül. Nagy rajongója vagyok Agatha Christie-nek, és egyáltalán az érdekes, ötletes krimiknek. Egy ideje foglalkozom a Highlander univerzum ikonjával, a Kurgannal az általam kitalált kalandjainak megírásával. A Kurgan történetek sorozat a Lidércfény olvasóinak ismerős lehet. Ennek során Kurgan találkozott már idegenekkel, terminátorokkal, volt a vadnyugaton, és Budapesten '56-ban. Évek óta bíbelődöm egy történettel, amiben a Clancy Brown által életre keltett kultúrikon a krimibe látogat. Persze a klasszikus krimi szabályzata azonnal összeomlik a Kurgantól, de nekem pont ez a régi vágyam, a '80-as évek óta: úgy írni egy krimi, hogy közben kilépni belőle! Az ehhez megírt rövid fiktív regényrészlet adta az ötletet, miközben a régóta tervezett borítót kreáltam Photoshoppal, hogy Lem nyomába lépjek, ismét. Remélem érdekesnek találta minden kedves olvasó...

Xenothep

Hatékonyság

A Boholy lassan libegett át az Éteren, mindig egyre lejjebb süllyedve, néha játékosan megbillenve, megpördülve, amint a Névtelen Energiák hullámai megdobták. Az Éter egy olyan pontja felé tartott, ahol szögek metszésében a Sík Térré változott. Hófehér pusztaság volt ez, a Kietlenség Csarnokának egyik elfeledett sarka, és a körülmények különös összecsapása miatt a Boholy pont errefelé lebegett, noha az esélye, hogy ez bekövetkezik, egy volt a sokhoz – már ha hihetünk a Próféciaíknak.

A Boholy lelassult a Hófehér Pusztaság mérhetetlenül magas, függőleges fala előtt, majd szeszélyesen kacskaringózva, spirál alakban kezdett zuhanni a sarok felé. A Névtelen Energiák lelassították az utolsó szakaszon, és bár a becsapódás elkerülhetetlennek látszott, végül a Boholy szinte méltóságteljesen ereszkedett le a síkságra. Már majdnem földet ért, amikor végül mégis elkapta egy kisebb örvény, átkergette a síkon, és bevágta a sarokba a függőleges fal tövébe.

Ez után sokáig semmi nem mozdult, az egész Dekaseptiverzum néma csöndbe burkolózott hosszú időre, vagyis tizenhét egységnyire. Amikor az idő letelt, a Boholy szépen szétlapult, indáit szertefuttatta a Hófehér Pusztaságban, majd tizenhét felé hasadt, és szerteszórt a spórákat. Ezzel programjának végéhez ért, elpusztult, és oszlásnak indult testén a spórák kicsíráztak. Az első, aki gyorsabban osztódott a többinél, felemelkedett a Boholy biomasszájából, kinyújtotta tizenhét, aszimmetrikus csápját, és körülnézett a pusztaságban.

- Itt építem fel birodalmamat, és ez lesz minden birodalmak legnagyobbika, Enősz birodalma, vagyis az enyém!

Nagyon elégedett volt ezen kijelentésével, kicsit csodálta még önmagát, energiától duzzadó csápjait és paragyökeket, aztán megfordult és elordította magát.

- Osztódjatok és szaporodjatok, nem érünk rá az idők végeztéig!

A sorban a második Dekaszeptemin is kiemelkedett a biomasszából, és alázatosan kúszott Enősz elé.

- Tanaon, a Második szolgálatodra, uralkodó!

- Állíts fel egy keltetőt, mert nem jövünk létre ebben az életben! Szóltam!

Hogy így mindent elrendezett, határozottan végigdübörgött a biomasszában, és csak a szélénél jött rá, hogy nem igazán tud hova menni. Körös-körül pusztaság, undorító fehérség, üresség, semmi izgalmas sötétzöld forma, sehol egy sárgásfehér kéregkő, sehol semmi gyönyörködtető aszimmetria. Csak a végtelen, unalmas üresség.

- Tanaon!

- Igen, uralkodó!

- Amint megvan az Első Ötven, küldd ki őket a pusztába! Le kell tennünk birodalmunk alapköveit.

- Értettem, uralkodó.

Trikonir, a Harmadik állt meg mögöttük.

- Uralkodó, úgy vélem, ideje felállítani a védelmi erőinket engedelmekkel!

- Aszondod? Legyen! Te leszel a hadvezérem! Most indulj tüstént, és építsd ki a sáncokat, áss árkokat, nevelj hadsereget, vagy bánom én, tedd a dolgod!

- Értettem, uralkodó!

A folyamat egyre gyorsult, amint a Negyedik és Ötödik is kiemelkedett a biomasszából, Enősz egyre többfelé tudta hatalmát koncentrálni. Nem sok időbe telt, míg kiépítették az Első Bázist, és azzal ünnepelték meg, hogy mindenki kétfelé osztódott. A duplázódásnak köszönhetően egyre hatékonyabban dolgoztak. Az

Égiek áldása folytán bőven hullott az Éterből a Prim Esszenciája, csak meg kellett várniuk, amíg elolvad, szétbomlik, és a maradványokból máris nekiláthattak építkezni.

Alakultak a hatalmas kéregkő barlangok, Enősz birodalmának roppant csarnokai, ahol pillanatok alatt megtelepedtek a Szekunder Formák, amik táplálékul szolgáltak mindenkinek. Ezek sejtelmes, mélytengeri zöld homályt sugároztak, Enősz elégedetten járta csarnokait. Tanaon a nyomában járt mindenütt, és feljegyezte bölcs uralkodójának minden szavát az utókor számára.

- Látod, Tanaon? Mindig mindenhol mi győzünk. Miénk lesz végül az egész Dekaseptiverzum, semmi nem állhat az utunkba! Végül meghódítjuk az Étert is!

Az idők során a birodalom egyre terjeszkedett, a nép elégedett volt, mindenkiből volt elég, az Éterből sűrűn hullott a Prim Esszencia, beköszöntött az aranykor.

De mint minden birodalom életében, itt is eljött a Konfliktus ideje. Egy nap az Éterből Borzalmas Savak hullottak az Esszencia helyett. Enősz dühödten szórtá parancsait.

- Állásokat megerősíteni! Még több kéregkővet a pusztaságba! Szaporodjatok!

Nem tartott hosszú ideig, és a Savak elvonultak. Bár a kár jelentős volt a dekaszepteminek nem keseredtek el, újult erővel építkeztek tovább. A birodalom már régen kinőtte bölcsőjét, hamarosan nekiláttak az albirodalmak építésének. A lélekszám lassan elérte a több milliót, Enősz büszkén tekintett körbe a legmagasabb kéregkő hegységről.

- És ez mind az enyém! A Boholyra mondom, a dekaszepteminek legbölcsebb és leghatalmasabb uralkodója vagyok!

Bár történtek rossz dolgok, mint például a Nagy Szárazság Ideje, aztán a Savak Újabb Látogatása, majd a Nagy Szárazság Ideje Már Megint, Hogy A Rossebb Vinné El, azért alapvetően nem sok esemény befolyásolta a dolgok menetét. Egy nap Enősz rádöbbsent, hogy több milliárd dekaszeptemin élteti, és ez igen jó érzéssel töltötte el.

- Hamarosan vissza kell vonulnom – morfondírozott. – De vajon kinek adhatnám át e terhet, hogy irányítsa a birodalmat, amit létrehoztam?

Nagyon sok leszármazottja volt, szinte napi szinten osztódott, de sok ezer utódjából egyet sem talált méltónak e feladatra. Hívatta hát a Harmadikat.

- Trikonir, bizonyítottad hűségedet és lojalitásodat a birodalom iránt, hű és igaz hadvezéremként minden nehézség ellenére is életben tartottál mindannyiunkat, sokban hozzájárultál, hogy felvirágozzék eme faj. Úgy döntöttem, hogy mátol tiéd... Mi a f...?

Szavait az Éterből felharsanó gonosz sziszegő hang szakította félbe, és a következő pillanatban Enősz birodalmának minden szegletét elöntötte a Gyilkos Fehérség, a legmélyebb katakombák-tól a legfelsőbb csarnokig.

Kovácsné Bősz Amália ádáz arccal nézte a keletkező fehér habot fürdőkádjának szélén, ahol összeért a csempével, majd a biztonság kedvéért még egy adagot spriccelt oda.

- Majd adok én nektek megtelepedni a fugán, ti nyomorult penész foltok!

Azzal lerakta a Pinkerton féle klóros penész és folt eltávolító flakonját a polcra, és elégedetten mosolyogva törölte le a habot az immár ragyogóan csillogó csempéről.

Így múlt el Enősz dicsősége.

Átok

Placebo

(Ez volt az egyik novella, amit a sárkányos pályázatra szántam anno, csak valahogy nem tudtam befejezni.)

- Ez az a romvár, amiről a vén banya beszélt - állította meg lovát Grünteger, s fürkészőn bámulta az eléjük táruló látványt.

Két társával, már hetek óta küszködtek a rengetegben, hogy megleljék ezt a kis völgyet, melynek közepén egy elfeledett királyság kastélyának romjai álltak.

- Biz ez a! - erősítette meg Idorjev, a messzi sztyeppékről származó, medvetermető barbár. Ahogy ezt kimondta, már szállt is le méreates hátságáról. Amint csizmája a füves talajra dobbant, egyetlen mozdulattal akasztotta le a nyereg mellé erősített hatalmas csatabárdját. - Intézzük el a nyüves dögöt! - vigyorgott a csapat harmadik tagjára.

Anholl a mindig mogorva, aszkétatermetű varázstudó most sem vett tudomást a véleménye szerint félkegyelmű társáról, csak szürke heréltjével kiléptetett a völgy fölé nyúló szikla peremére, és halkan kántálni kezdett.

Miközben az ősi rituálé szavait ismételte, egy szőke hajszalet csipentett ki a nyakában lógó sztyüőből, és egyik végét a szeméhez közelítette. A hajszalet, mintha önálló életet élne, lassan tekeregni kezdett, majd lágy mozdulatokkal a szemgolyójára tekeredett. A mágus néhány hosszú pillanatra szoborszerűen megmerevedett, aztán a levegőt hangosan kifújva kiengedett, és a társaihoz fordult.

- Tényleg ez az a kastély, és ráadásul életben van! Szerintem pont időben érkeztünk, még nem állnak együtt a csillagok. Az átok, mely a hercegnőt sújtja, még nem teljesülhetett be.

- A bestia is itt van valahol a közelben, vagy szépen csendben elsunnyoghatunk a lánnyal anélkül, hogy harcolnunk kellene? - nézett fel Grünteger a varázslóra, miközben rutinos mozdulatokkal ellenőrizte lemezpáncélja csatjait. - Amennyiben nem muszáj, úgy nem akarok megküzdeni egy ilyen bestiával. Azt hallottam róla, hogy elszakították a párjától, és azóta nem gyűjt kincseket, hogy őrizze. Semmi értelme, hogy vásárra vigyük a bőrünket, csak szabadítsuk ki a lányt, és pucoljunk.

- A hercegnő közvetlen közelében van, és valamiért nagyon dühös - révedt a kastély irányába a mágus. - Sietnünk kell, mert félek, hogy felfalja a szerencsétlent. Menetközben mondom rátok néhány védő varázslatot, de most erre nincs időnk.

A kis csapat lovait hátrahagyva indult el a fák között kanyargó keskeny ösvényen. Mire odaértek az ódon kastély omladozó falai alá, a két harcos ereiben már ott lüktetett a testüket félóriások erejével felruházó hatalomigék szövvénye. A mágus további varázslatokat memorizált, míg társai istenekhez fohászodtak segítségért.

Lassan, minden mozdulatukra ügyelve lépdeltek a valaha gyönyörű épület omladozó falai között, és a mágus jeleit követve haladtak céljuk felé. Kint a várudvar térdig érő fűvében lették meg, amit kerestek.

Amarilla, a szomszédos királyságból elhurcolt gyönyörű hercegnő, éppen lehajtott fejjel térdelt elrablója, Xiroxul, a hatalmas feketesárkány előtt. A bestia karcsú testét olajos színben pompázó fekete pikkelyek borították. Eltorzult pófáját hatalmasra tárva magasodott az előtte térdelő alak fölé.

Grünteger lelki szemével már látta, amint a fenevad egyetlen harapással kettétépi a gyönyörű hercegnőt, és ezzel együtt mind a jutalomtól, mind a dicsőségtől megfosztja őket. No, meg az is lehet, hogy a kis hercegnő éppolyan hálás lesz, mint az előző volt, és kapnak tőle itt helyben egy kis külön jutalmat. Ezt semmi-

képpen sem hagyhatta, így hatalmasat ordítva előrelendült.

Hangját meghallva a féreg felé fordult és dühtől remegő hangon bődült fel. Amarilla észrevéve a megmentésére érkező harcosokat, először kitágult szemekkel bámult feléjük, mintha el sem hinné, hogy végre valóban itt vannak, majd felpattant, és rémült arckifejezéssel szaladt eléjük. A sárkány nem hagyta, hogy elmeneküljön, ezért egyetlen szárnycsapással közte és a harcosok között termett. Amint földet ért, farkával csapott egyet, és az időközben közelébe érő hercegnőt mellkason ütötte. A szerencsétlen hajdon pár méteres röptés után fejével egy sziklának csapódott, majd szörnyűséges fejséssel terült el a fűben.

Anholl szokásához híven társai fedezékében maradván megidézte a legerősebb varázslatát, amit jelen ellenféllel szemben hasznosnak gondolt. Kezei gyors mozdulatokkal rajzolták a levegőbe a varázslat formuláit, majd a végső csuklómozdulatot követően ujjai közül kékes villám csapott ki, egyenesen a feketesárkány mellkasának.

Az állat a fájdalomtól két lábra emelkedve rázkódott a hatalmas erejű energia okozta kintól. Egy fiatalabb sárkány talán harc-képtelenné vált volna ekkora energiától, vagy komolyabb sérülést szenvedett volna, azonban ő fajtája egyik leghatalmasabb, legöregebb példánya volt. Testét olyan elemi mágia védte, mely a megidézett villám energiájának nagy részét magába szippantotta. A villám Xiroxulnak csak néhány kisebb égési sérülést okozott, arra azonban pontosan elég volt, mint amire szánták.

A mágus villámától megtorpanó sárkányhoz a rohamozó két harcos így támadási távolságra érhetett. A begyakorolt rutin szerint először Idorjev sújtott le pompás csatabárdjával. A medvetermető harcos kezében a robosztus penge, mint kékes villanás szelte át a levegőt, és fúródott a sárkány oldalába. A mágia által felerősített ember csapása nyomán hangos recsenéssel tört el Xiroxoul bordája, és vörös vér fröccsent a csontokban megszoruló fegyverét markoló északi arcába.

A sztyepei barbár agyát teljesen előntötte a harci láz, és mindenáron ki akarta tépni csatabárdját, hogy ismételten lesújthasson vele. Így nem tehetett semmit, mikor a sárkány hatalmas karmokban végződő mancsa lesújtott. A barbár gondolatai és fejének jó része szétmorzsolódott a mázsányi mancs csapásának súlya alatt. Idorjev még egy hosszú pillanatig makacsul markolta a rovátkáktól hemzsegő, tűzben edzett nyelet, majd megmaradt bal szemében némi értetlenkedéssel hanyatlott hátra, ahogy a teste is felfogta; meghalt.

Grünteger, bár látta társa szörnyűséges végét, tudta, most nincs idő a sajnálkozásra. Lelkét megacélozva bal karjára erősített pajzsának takarásából döfött előre mágiától lüktető kardjával. A kékesen izzó acélpenge könnyörületet nem ismerve, mint puha vajat metszette át a hatalmas sárkány acélnál is keményebb pikkelyeit.

Xiroxoul ekkora kint még sohasem érzett. Vele született mágiáját használva, gyorsan felmérte a testében keletkezett károkat. Sebei komolyabbak voltak, mint amilyenek elsőre hitte őket, így kénytelen volt legerősebb fegyveréhez folyamodni. Tüdejét teleszívva egy olyan hatalmat idézett meg, mely hosszú évekkel kurtította meg élete fonálát, hisz az ő lélekesszenciájából merített erőt. A levegőt testének tűzkamrájába szívta, majd egyetlen dühös morranásba sűrítve Grünteger baljára erősített acélpajzsra fújta. A megidézett energia a pófájából előzúduló levegőt fortyogó tűzfolyammá formálta. Ez nem csupán sárkánytűz volt, hanem csupán a fajának legöregebb példányai által birtokolt hatalom által alkotott lélektűz. Ilyen erő ellen hatástalannak bizonyult a harcos

pajzsát védő rúnák ereje, melyek az izzó manna hatására fehéren felizzottak, majd a fémmel együtt olvadtan fröccsentek egyenesen Grünteger arcába. A harcosnak még igazán meglepődni sem volt ideje, hisz az izzó folyam, amilyen könnyen felemészttette az útjába taszított pajzsot, éppoly könnyedséggel égette át a mives lemezvértbe bújtatott testet is.

Anholl értetlenül meredt az előtte lezajló eseményekre. Társaival már hosszú évek óta sikeresen gyűrték le olyan rettegett ellenfeleket, melyek legyőzése mesés vagyonhoz juttatta őket. Most azonban szemmel láthatóan túlértékelték saját képességeiket, hisz nem egész négy perc leforgása alatt két társa már holtan hevert a fűben, és ő sem táplált hiú reményeket a túlélésének esélyeiről. Egy dolgot azonban elhatározott magában; nem adja olcsón a bőrét, és ez a mocskos féreg meg fogja jegyezni a napot, amikor velük került szembe. Néhány kurta vakkantásra emlékeztető hangjára bőre megkeményedett és jeges zúzmara futotta be. A sárkányokról tanult ismeretei alapján lélektüzet csak rövid ideig tudnak a sárkányok megidézni magukban, és a szokásos tűzlehelet ellen a magára varázsolt jégpáncél is kitarthat darabig.

A Xiroxoul torkából előtörő tűzcsóva körülölelte a mágus testét, de még csak fel sem hevítette igazán. Így most rajta volt a sor, és ismétetlen szabadjára engedett egy az erejét jócskán megcsapoló energiafolyamot. Az útjára küldött villám Anholl számításainak megfelelően a társai által okozott sebbe hatolt. A bestia hangosan felbődülve ingott meg, majd egy félfordulatot téve farkával sújtott le ellenfelére. A farka végén meredező tuskéval egyenesen a varázsló fejét vette célba, és találta el. A mágus több métert röpkölt, és bár a sárkány természet adta fegyvere nem ölte meg, de olyan fájdalmat okozott, amitől a jégpáncél formulái semmivé foszlottak, és ő ismét hús vér valójában tápáskodott fel a szörnyvel szemben. Maga is meglepődött egy röpké pillanatra, ahogy támolyogva a vele szemben álló sárkányra nézett. Érezte, hogy még le is győzheti a bestiát.

Barna szemei résnyire szűkültek, és minden maradék energiáját beleadva egy hatalmas erejű fagylandzsa materializált maga elé, melyet elméje egyetlen lökésével bocsátott útjára. A fagyos fegyver egyenesen Xiroxoul szíve felé száguldott. A sebeitől

fc02.deviantart.net/fs70/f/2013/223/f/d/red_dragon_by_sandara-dóhpys.jpg

elhomályosuló tekintettel, kábán tántorgó feketesárkány nem is tudott kitérni előle. Legalábbis tudatosan nem. Csupán a sors játéka volt, hogy pont ebben a pillanatban veszítette el az eszméletét. A sebzett sárkány elméjét az ájulás fekete örvénye nyelte magába, így nem látta, hogy az összecukló teste mellett elszálló fagylandzsa a kastély falába vágódva sziklányi köveket tép ki onnan.

A sárkány bukását látva Anholl a kimerültségtől reszketve mosolyodott el. Lassan, csak ellenfelére koncentrálni előhúzta övén lógó tokjából varázstörét, mely egyetlen intésére robusztus pallossá alakult. Lihegve támaszkodott meg a mellkasáig felérő markolaton, majd vállait megfeszítve lépdelt oda ájult ellenfeléhez. A fegyvert két marokra fogva állt a sárkány mellé, és minden erejét összeszedve készült lecsapni. A mozdulatot azonban sohasem fejezhette be. Egyszerű tárgyilagossággal akadályozta meg ebben a mellkasából véresen kirobbanó, kékesen izzó penge.

Xiroxoulnak a fájdalom úgy tépett az elméjébe, hogy majdnem elokádta magát. Az oldalából olyan erőteljes fájdalom sugárzott szét az egész testébe, amelyet még elképzelni sem tudott. Pedig neki aztán volt képzelőereje. Versei messzeföldön híresek népe körében, s sokan jöttek el hozzá csak azért, hogy szoborba álmódott vágyait megcsodálhassák. S az ő vágyai valóban gyönyörűek voltak. Azúr színű szemeit, ahogy résnyire nyitotta, a nappali világosság pengéként hasított az elméjébe, s ha lehet még szörnyűbben érezte magát, mint eddig.

- Jaj nekem! - nyögött fel választ sem várva. - Mi a fene történt velem?!

Ahogy próbálta felidézni utolsó emlékeit, lassan bevillant egyik-két kép. Az embervarázsló és a két harcos, akik megpróbálták megölni. Harcra kényszerítették, és többször megsebeztek. Hiába, na! Azért kétezer év, az kétezer év még neki is. Pár száz évvel ezelőtt nem kellett volna lélektüzet zúdítania ezekre a kis pondrókra. Simán szétmarcangolta volna őket pengeéles karmaival. Kivéve a varázslót. Vele régebben is meggyúlt volna a baja. Tudta jól, hogy mit miért csinál, borzongott meg egy pillanatra, amitől újabb fájdalomhullám söpört végig rajta. A fájdalom hatására hirtelen minden eszébe jutott.

- Amarilla! - hördült fel. - Mít tettem? Fordult rémült tekintettel a szikla felé, ahol utoljára a szeme sarkából látta az élettelenül elterülő lány testét. A hatalmas szikla mögül kilógó kecses lovaglócsizmákat megpillantva teljesen összeomlott. - Megöltem! - emelkedett fel, s támolygó léptekkel indult a szikla mögött holtan heverő lány felé.

- Igen, ezeket aztán rendesen elintézted - szólalt meg mögötte egy mély, rekedten remegő hang. - Bár ha én nem szüöm le a mágust, akkor most kibelezve feküdnél a fűben, te nagy harcos.

Xiroxoul vonásai elernyedtek, amint a hang gazdája felé fordulva meglátta a hercegnőt.

- Azt hittem, szerelmem, hogy megöltelek ebben a törekeny testben - pillantott a gyönyörű borostyánszínű szemekbe. Ahogy pillantása lejjebb szaladt, meglátta a pikkelyes, karmokban végződő lábakat. A lány követte a pillantását, és ragyogó mosollyal arcán emelte meg a Xiroxouléhoz oly hasonló olajfekete végtagot.

- Látod, lassan elszáll az átok! Még pár óra, és ismétetlen együtt lehetünk, mint mielőtt ebbe az emberi testbe zárt volna annak a pondrónak a boszorkánya - lépett párjához, és simított végig nemes vonású arcán. - De most gyere, és végre kiszedem a fogaid körül azt a bűzlő húscafatot!

Kezdetleges technika

bel corma

Kr. e. 15512. – A hold sötét oldalán

Gyula ujjai villámgyorsan táncoltak a virtuális billentyűzeten, mégis úgy tűnt számára, hogy ólomlábakon vánszorognak a másodpercek.

– Működőképes az antianyag meghajtó? – szegezte Csabának a sürgető kérdést.

A másik nem válaszolt azonnal. Beállította a paramétereket, és gyakorlott mozdulatokkal elindított egy rendszer diagnosztikai tesztet. Feszült csend telepedett rájuk, ám pár pillanat múlva már adatok kezdtek futni a holografikus kivetítőn.

– Kilencvenöt százalékon üzemel – nyugtázta elégedetten és elvigyorodott. Gyorsan észbe kapott és komoly kifejezést erőltetett az arcára. Megköszörülte a torkát és hivatalos hangon folytatta. – Mi a parancs, uram? Olajra lépünk?

A kapitány gondterhelten ábrázattal figyelte a hold horizontján felvillanó színes fényeket. Kisebb ütközet dúlt a közelben, ám ők – szerencséjükre – rejtve maradtak, a kráterek szabdalta felszín közelében. Az álcázó energiamezejük még működött, ám tudta, hogy ez nem marad örökké így. Úgy döntött, hogy nem kockáztat.

– Az túl veszélyes lenne... Inkább eltűnünk a balfenéken, és ott várjuk ki azt, hogy elcsendesedjenek a dolgok. A térforrás generátor üzemel még?

– Igen, és energiánk is maradt egy térugráshoz... – Csaba felnyúlt, és a holoképernyő bal felső sarkában megnyitott egy mapát. Mutatóujjával középre húzta az ablakot, majd karjait széttár-

va kinagyította a képet. A smaragd színben tündöklő paraméterek kedvezőek voltak.

– Rendben, ez jó lesz... Miután megvan a térforrás, szinkronizálja át a hajó frekvenciáját a „nem tér - nem idő” rezgéstartományába. Ott elleszünk addig, amíg elcsendesednek a dolgok ideát. Van még valami...

– Igen, uram? – a fiatal ember ujjai megálltak a levegőben, ahogy visszafogta lendületét. Kérdően nézett felettesére.

– Inkább lassan, de pontosan dolgozzon. Nem szeretném, ha az űrhajó atomjaira hullana a semmi közepén.

A navigátor némán bólintott, majd munkához látott...

A hajó a koromfekete vákuumban lebegett. A természetellenes közeg – bár biztonságban voltak, mégis – feszültté tette őket. Csaba idegesen megköszörülte a torkát, és feltette az első kérdést, ami eszébe jutott:

– Mit gondol, uram, az utódaink emlékeznek majd ránk?

– Nos, nemcsak hogy emlékezni fognak, hanem büszkén emlegetik majd a nevünket... Igen, ebben egészen biztos vagyok!

– Milyen szerencse, hogy ilyen fejlett berendezéseink vannak...

– Ugyan, a tudomány rohamléptekkel fejlődik... Bármibe lefogadom, hogy a leszármazottaink megmosolyogják majd az általunk használt, kezdetleges technikát!

Becca I.

Stephen Rivers

Hol is kezdjem? Gondolom, az utolsó hetek eseményeire kíváncsiak. De tekintve, hogy szíves jóvoltukból hamarosan az elektroniosszékbe kerülök, úgy gondolom, megengedhetem magamnak, hogy történetemet az öreg kályhától kezdjem. Csak szólok, egyeseknek végtelenül unalmas lehet, de ne higgyék, hogy az idejüket akarom rabolni. Az én napjaim már megszámláltattak, magukra még vár jó néhány, mire végleg bealkonyul. No, de induljunk is el attól az átkozott kályhától!

Bizonyára ismerik azt az elcsépelet kifejezést, hogy „boldog gyerekkor”, nos, nekem halványlila gőzöm sincs arról, azt eszik-e vagy isszák. Mondjuk, a szüleimet tekintve, nincs is min csodálkoznom, és ha azt mondanám, nem boldog, hanem boldogtalan volt az a gyerekkor, féltő, hogy finoman fogalmaznék. De ne legyen a nevem Burt Rocksted, ha hazugságon kapna a tisztelt publikum. Apropos, kérhetnék egy pohár vizet?

Köszönöm. Attól tartok, ha nagyon belekezek a mondókámba, vattát fogok köpni, mire a végére érek, azt meg maguk sem akarhatják. Szóval a gyerekkor... boldogtalan avagy szörnyű, egye fene, nem olyan volt, amilyenről bárki is álmodozhatna. Ha bögtém, mint a veszett macska, anyám kegyetlenül elvert. Ha apám részegen állított haza, márpedig sokszor tette, akkor az anyám kapott a szeplős pofikájára. Asszem, valahol itt kezdődött minden, persze pelenkapusztítóként még ki lehet a megmondhatója annak, mivé lesz az ember, nem igaz?

Apám egy autóműhelyben dolgozott Flintnél, anyám meg a Stampton utcai fűszeresben volt kiszolgáló 3,50-es órabérért. A megélhetéshez éppen eleget, azonban az álmodozáshoz túl keve-

set kerestek. S ha a munka nem is, de a sokszori nélkülözés szép lassan hazavágta őket. Én mondom, se előtte, se utána soha annyira kukoricakását nem ettem, mint kis porbapiskítóként. Reggelire, ebédre, vacsorára azt a förmedvényt kellett kanalaznom, és cukorkát is csak akkor ehettem, ha anyám előtte a délutános műszakban széttette a lábait Mr. Hickocknak. Az igazat megvallva, jó párszor megtekerhette a hátsó raktárban a liszteszsákok és söröshordók mellett, mert volt olyan hétvége, amikor látványosan megszaporodtak a nyalókák. Apámat persze nem különösebben zavarta anyám viháncolása, ő Mrs. Tetrick ágyékában kereste a maga nedves örömeit.

No, hát valami ilyesféle légkörben cseperedtem fel, nem csoda, hogy barátom is alig akadt. A kis Danny Spottal persze óvodás korom óta jóban voltam, egészen addig, amíg a gimiben el nem kezdte Sophie Taylor szoknyácskáját fel-fellibbentgetni. Baromira bele voltam zúgva a Taylor-lányba, szó se róla, és elhihetik, tizenhat-tizenhét évesen már megérez az ember ezt-azt. Persze túl gyáva voltam ahhoz, hogy az érzéseimet megvalljam neki, bezzeg Danny nem kertelt. A legbosszantóbb az egészben, tudják, az volt, hogy Sophie-nak is bejött ez a módi. Sülve-főve együtt voltak, noha azt nem tudom, hogy hancúroztak is a pajtában, de kellően zavart a folytonos röhögcselésük. A szalagavató bulin talán ezért is piszkáltam oda egy kicsikét Mr. Daniel Jölfésült Spottnak.

Apám tucatnyi szerszámot tartott a pincében: kalapácsokat, fogókat, vésőket, mindenféle fűrőfejeket. Az egyik sarokban rengeteg kocsigumi porosodott egymás hegyén-hátán, ha jól emlékszem, néhány öreg aksi is hevert szanaszét a fűrészporban.

A bál reggelén, mikor az ősök elhúztak a hétvégi műszak malomkövébe őrölni, fogtam magam, és leslattyogtam a rozoga lépcsőkön. Odalent felkattintottam a villanyt, s mohón turkálni kezdtem az egyik szerszámosláda gyomrában. Végül ráakadtam arra, amit kerestem. Méretes franciakulcs volt, meg kell hagyni, de úgy simult a tenyerembe, mintha oda igazították volna: a fogása tökéletes, a súlya tekintélyt parancsoló; egy az egyben úgy éreztem magam, mint Sámson, amikor fölemelte a földről azt a számmárállkapcsot. Tudtam, ha ez a szerszám aznap este dorombolni kezd, nem lesz, aki megállítson.

A szalagavató bál tipikus sulibuli volt lagymatag zenével, karót nyelt tanárokkal és dögös pipikkel, persze Sophie-nál észbontóbb látvány egy se volt a tornateremben. Danny folyton ott lófrált körülötte, állandóan csak vihogtak. Már akkor felment bennem a pumpa, amikor először megláttam őket a parketten bazsalyogni kéz a kézben. Tudtam, valahogy le kell csillapítanom magam. Három srác a lelátó mögött éppen stikában piált, na, gondoltam, egy pár korty erejéig csatlakozom hozzájuk. Átkozott, kommersz lötyöt szopogattak, azt se tudtam, rum volt-e vagy konyak, mindenesetre nagyokat húztam a flaskából. Mikorra már kellően szétkapta a szesz a torkomat és kisebbfajta líftezésbe kezdett a gyomromban, éreztem, eljött a tettek ideje. Minek is szépítsem, nem igaz? Odaléptem a gerlepárhoz, majd Mr. Ficsúr vállára tettem a kezem. Hátrafordult, s mielőtt egy „Hello”-t vagy egy „Szevasz, Burt, mi a hézag?”-ot szólhatott volna, előkaptam a farzsebemből a franciakulcsot és lesújtottam.

Most is hallok azt a tiszta reccsenést. A bal szeme alatt találtam el a pofacsontját. Azt nem mondanám, hogy teljes erőből ütöttem, de elhíhetik, nem finomkodtam. Danny egyből elesett, Sophie pedig sikoltozni kezdett, mint a disznó, amit éppen miskárolnak. Nem szóltam egy árva szót sem, pedig lett volna mondandóm mindkettejüknek. Mégis mit képzeltek magatokról? Azt hiszitek, tiétek a világ? Hogy nektek mindent, másoknak meg semmit? Hát nagyon tévedtek, cukipofák. Sajnálom, Sophie, hogy ezt végig kell nézned, de rájöttem, a kóbor macska bűzös lehelete többet ér a mosolyodnál! És te, Danny, komolyan azt gondoltad, nem lesz következménye annak, ha teszed a szépfiút? Ettől a perctől kezdve nektek befellegzett! De hallgattam, mint a sír. Az összezúzott csontok recsegése édesebb dallam volt bármely kimondott szónál. Mielőtt bárki igazán feleszmélhetett volna, már Danny mellkasán ültem, hogy még egyet ráhúzzak, mintegy búcsúzásképp. Láttam, a szemei kegyelemért könnyörögtek. A tág pupillák riadtan meredtek rám, mintha azt kérdezték volna: mindezt miért? Sophie arcát a félelem pillanatok alatt eltorzította, s fakóvá lett, mint egy kirakatbábú. Tudtam, ha nem teszem meg, egész életemben majd az elszalasztott lehetőségem kesergek.

A második ütés Danny állát érte. A csontok úgy törtek össze, mint egymásnak koccanó üveggolyók; a franciakulcs pedig bájosan dorombolt a kezemben. Sajnos a harmadik ütésre már nem jutott idő, mert Mr. Adams, a tornatanár rám vetette magát és a földhöz szorított. Mielőtt bilincsbe vertek volna, még láttam Danny felduzzadt, véres arcocskáját, tisztára olyan volt, mintha belefejtelt volna egy adag lekváros pitébe. Nagyon megnyugtató látvány volt. Higgyék el, a pusztá indulatnál nincs nemesebb érzés! Nincs hozzáfogható. A suliból persze, divatosan mondva „eltanácsoltak”. De ennyit, azt hiszem, megért a dolog. Mielőtt

kirúgtak volna, apám az igazgatóiban majdnem összeverekedett Danny faterjával, végül persze én kaptam ki, de borzasztómód – vagy háromhétig aludni sem tudtam az övcsat nyomaitól a hátamon. Anyám egy odavetett „Többé már nem vagy a fiam!”-mal intézte el a dolgot, persze mindketten tudtuk, annyira komolyan azért mégse gondolja. Dannyt kábé két hónap alatt rakták rendbe, némi csavar és öltés segítségével. Azt hiszem, a tucatnyi műtét után már nem volt többé az a jóképű fiúcska.

Azon a nyáron kezdődött egyébként minden. Gondolták volna, hogy majd’ harminc évet vissza kell másznia az embernek az időben ahhoz, hogy fényt is lásson az alagút végén? Persze tudom, hogy a magukfajta cseppet sem érdekli a hozzám hasonlók nosztalgiaázása, de ahogy a mondás tartja, „tehetnek egy szívességet.” És különben is, mikorra már szép ropogásra sülök a villamosszékben, maguk a teraszon sörözgetnek majd vagy a kölökkel frizbiznek a kert végében, arra sem emlékezve, hogy miket is mondtam itt. És pont ez a legnagyobb különbség közöttünk. Maguk, holmi emberek által összepancsolt törvények nevében küldenek a halálba, én viszont egy nálunknál sokkal hatalmasabb erő hívására tettem, amit tettem. És félre ne értsenek, tisztában vagyok azzal, hogy nem kaphatok feloldozást. Nincs is rá szükségem. Gyilkos vagyok, talán a legszörnyűbb fajtából, az ujjlenyomataim is ott voltak mindenütt... szóval nem kell megjárásunk magunkat. Látom a jóléttől kövérre hízott arcukon, hogy már most a székhöz szíjaznának, de várják csak ki a végét. Hátha akkor majd másképp fognak gondolni vagy érezni ezt-azt. Na, hol is tartottam?

Igen, ott, hogy azon a nyáron kezdődött minden. Augusztus közepét el kezdtük taposni, a hátam már rendben volt, s talán Danny is ki tudta mondani új életének első szavait. Otthon nem sok minden változott. Apám ivott, és anyám is egyre többször nézett a pohár fenekére, így elég gyakran estek egymásnak. Ütések és pofonok, sírás-rívás, minden, amit csak kívánhat magának egy gyermek a szüleitől. Legtöbbször ezért is húztam el otthonról, s egy ilyen „elhúzás” alkalmával találkoztam először vele.

A McKenzie-farm mögötti tó partján üldögéltem éppen, lábamat lógatva le a mólóról, azon gondolkodva, milyen jót tenne a földeknek, ha jönne valami észveszejtő vihar. Persze nem jött. Unatkozó madarak szálldostak az égen, a tó vizét lágyan simogatta a nyári szellő, én meg csak bámultam a nagy semmit. Aztán hangokat kezdtem hallani a hátam mögül. Gondoltam is, biztos az öreg Bill az, megint jön a csalé horgászbotjával valami nagy fogás reményében. Pedig ő is tudta jól, hogy ebben az átkozott tóban a takonyzín algákon kívül semmi élő meg nem marad. De ő rendíthetetlenül ücsörgött órák hosszat, hátha mégiscsak arra kóborol egy eltévedt halacska. Le mertem volna fogadni tíz dolcsiban, hogy az asszony elől menekül ide a tóhoz, a horgászat meg álca, semmi több, csak ne kelljen azt a házsártos szipirtyót hallgatnia. Hátra sem fordultam, mert ha Bill az, mi közöm nekem hozzá, s neki mi köze hozzám, nem igaz? Tegye a dolgát, én is teszem az enyimét, aztán nincs vita. De nem az öreg Bill volt az.

Kaphatnék még egy pohárral? Szerintem, jobban járunk, ha itt hagyja a kancsót, mert még bele se kezdtem igazán. Köszönöm. Egészségükre!

(folyt. köv.)

Lidércfény

Mobil szerencse - Reflektorfényben

Milton Gray

Az ajtó kinyílt és a tágas, ünnepien díszített teremben, a megterített asztaloknál ülők tekintete az érkezők felé fordult. Első pillantásra nyolcvanan, talán százan lehettek. Jürgen Waldheim rövid hatásszünetet tartva körbe pillantott, megvárta, míg elül a zsvaj, míg minden szem rá szegeződik, és egy rendezvényszervező rutinjával, emelt hangon, ünnepélyesen bejelentette.

- Hölgyeim és uraim! Karl Martin úr és felesége, Martha Martin.

Lassan mindenki felállt az asztaloktól és úgy tapsolt. Martha fülig vörösödve kapaszkodott Karlba, aki póker arccal bámult a terem túlsó végébe, és elindultak Jürgen Waldheim után a pódiumon számukra felállított és pazarul díszített asztalhoz. Az a harmincméternyi út végtelenül hosszúnak tűnt. Waldheim kiemelte a Marthának szánt széket.

- Hölgyem! - kínálta helyet, majd elégedett mosollyal arcán Karlhoz fordult.

- És ön is Martin úr! - húzta ki a másik széket is.

- Mindenekelőtt szeretnék bemutatni önöknek valakit, fogadják sok szeretettel, de kis türelmüket kell kérnem.

Az első asztalor baloldali asztalához sietett. A nekik félig háttal ülő egyik vendéggel váltott néhány szót, majd felsegítette a székről, és elindultak visszafelé. Karl eleinte közömbösen figyelte a feljüket tartó idegent, de amint közelebb értek, déja vu érzése támadt. Mintha már látta volna valahol. Az események hatása alatt, a meglepetések halmazától szinte leblokkolt agya turbó fokozatba kapcsol. Igen, látta, erre egyre határozottan emlékezett. Hol is, hol is? A műhelyben? Esetleg Franc Becker kocsmájában? Ott a hős csibészeket néha összefűjja a szél egy unalmasnak nem mondható póker partira... Vagy talán egy üzletben? Nem, mégsem! És mint aki álmából kábultan ébred, lassan tisztultak ki emlékei. A monitoron! A monitoron, a memória kártya képei között. Jürgen Waldheim telefonjában talált memória kártya képei között. A könnyes szemű öregember, aki kétségbeesetten matat a telefon gombjain. Nézte az asztalhoz érkezőket, s csak akkor ocsúdott fel döbbenetéből, mikor Martha jókorát könyökölt az oldalába.

- Karl! Állj már fel, az ég szerelmére!

- Persze, hogyne, igen, máris - hebegte zavartan, miközben egyetlen mozdulattal próbálta kijebbn tolni maga alól a széket.

- Kedves Martha és Karl! Engedjék meg, hogy bemutassam Hanz Waldheimet, az édesapámat! - fordult hozzájuk Jürgen.

- Hanz Waldheim. Jó napot kívánok, asszonyom! - szólalt meg remegő, rekedtes hangján az öreg és kezét csókolt Marthának.

- Tiszteletem, Martin úr! - fordult Karlhoz. - Nagyon örülök, hogy megismerhetem, hiszen egy életre szóló hálával tartozom önnek.

- Apám! Foglalj helyet te is, és kérlek, ne menjünk a program elé, hiszen az elkövetkező néhány óra éppen erről szól majd - és kijebbn húzta a Martha melletti üresen álló széket, ő pedig Karl mellé ült. - Egy pohár italt? Pezsgőt, bort, esetleg üdítőt, ásványvizet? - nézett körül.

- Ásványvizet kérek - szólalt meg elsőnek Martha.

- Én szintén! - Karl lopva még mindig az öreg Waldheimet figyelte.

- Én egy pohár vörös bort kérek - nézett az Hanz a fiára.

- Igen, máris! Karl! Nyugodtan fogyasszon alkoholt, hiszen ma már nem kell vezetnie, és amikor kéri, haza szállítom önöket.

- Köszönöm, az ásványvíz megfelel.

Jürgen gyors, rutinos mozdulattal nyitotta ki az üvegeket, először Martha, majd Karl kezébe adta a teli poharakat, végül apja talpas poharát töltötte háromnegyedig a rubin vörös itallal.

- Tehát, kedves vendégeim, a programról gyorsan pár gondolatot. Néhány perc múlva önöket és a jelenlévő barátaimat, ismerőseimet és üzlettársaimat, egy félórnyi előadás során tájékoztatom a mai program okáról. Ezt követően édesapám szól néhány mondatban önökhöz, majd az egyik üzlettársam, Erik Schulcz ismerteti azt a szolgáltatást, amelynek ötletgazdája ön volt Karl, és reményeink szerint névadója is ön lesz. A délután hátralévő részében szerény vendéglátás mellett kötetlen beszélgetésre, ismerkedésre lesz lehetőségük, s ha elfáradtak, és haza térnének, természetesen állok rendelkezésükre. Most pedig rövidke időre itt hagyom önöket. Érezzék jól magukat!

Felállt, megigazította zakóját, nyakkendőjét, majd kimért méltóságteljes léptekkel a pódiumhoz ballagott. Megkopogtatta a mikrofont, hogy meggyőződjön működőképességéről, kissé feljebb állította a tartó állvány szárát, és körbe pillantott. A zaj lassan elült és minden tekintet felé fordult. Köszöriült egyet torkán és mély levegőt vett.

- Sok szeretettel köszöntöm kedves vendégeinket, barátaimat és üzlettársaimat! A mai nap mindannyiunk számára különös jelentőséggel bír, de mint mindennek, ennek is meg van a maga nemében egyedül álló története. Valamikor, a múlt év novemberének vége felé, egy egyébként nyugalmas nap családom számára tragikus fordulatot hozott. Édesapám, aki édesanyám négy évvel ezelőtti halála óta velünk élt, a szokásos kora esti sétájáról nem tért haza. Egész éjjel kerestük, végigjártunk minden utat, benézünk minden zugba, melyről tudtuk, hogy megfordulhatott ott, felhívtuk a kórházat, a mentőket, eredménytelenül.

Másnap a rendőrség is bekapcsolódott a kutatásba, de reménykeltő nyomot nem lertünk sem mi, sem ők. Mintha a föld nyelte volna el. Hiába reménykedtünk, hogy elérjük a mobil telefonon, amelyet az elmúlt évben éppen azért kaptam, hogy ha bármi történik velem, azonnal segítséget tudjon kérni, vagy elérjen bennünket, ha arra van szüksége. Napok, hetek, hónapok múltak és hiába adtunk ki országos keresési felhívást, hiába fordultunk a segélyszervezetekhez, kerestettük újságban, rádióban, televízióban, interneten, az idő múlásával a remény is rohamosan fogyott.

Eljött a karácsony, és a fenyőfa alatt, mérhetetlen szomorúsággal, és aggodalommal a szívünkben, csak remélni tudtuk, hogy isteni gondviselés oltalmazza, ha még él egyáltalán. Már alig hittük, hogy valaha viszont láthatjuk, amikor idén májusban furcsa levelet hozott a posta. A borítékban, mobil telefonban használatos memória kártya lapult. Egyetlen sor, egyetlen betű nélkül, csupán egy darabka fekete műanyaglemez. Napokig nem is érdekelt, hogy miért, és ki küldte. Gert Kirchner barátom ötlete volt, hogy tegyem be a telefonomba és nézzem meg, mit is tartalmaz. Már az első képek megleptek, hiszen feleségemet, gyermekemet és magamat láttam viszont korábbi kirándulásainkon, programjainkon. Néhány percnél el kellett telnie bizony, míg megértettem, hogy ezeket a képeket édesapám készítette a mobiltelefonjával.

Tovább nézegetve a tartalmat, rövid, de megdöbbentő video felvételt találtam. Édesapám kétségbeesetten, elgyötört arccal próbált üzenni valamit... És csak ennyi! Újra és újra lejátszottam a felvételt, és rájöttem, hogy ez bizony az a halvány reménysugár, amelyet hosszú hónapokon keresztül egyre reményvesztettebben vártunk. Ez a rövidke video felvétel ugyanis, apám eltűnése után készült. Aki ezt a memória kártyát elküldte, feltételeztem, tudja,

hogyan hol van apám mobilja, és ezzel számomra egyértelmű bizonyítást nyert, hogy akkor ott van ő is. Az élet azonban más forgatókönyvet írt. A memória kártyát ugyanis egy telefon szerviz tulajdonosa, Karl Martin úr juttatta el hozzám.

Kimért mozdulattal Karlék asztala felé mutatott, s míg a felhangzó taps zaja elült, a pódium szélén álló vízzel telt pohárból enyhített szomján. Körbe pillantott, majd Karl felé fordulva folytatta.

- Természetesen azonnal felhívtam. A készülék valóban nála volt, csak hogy ez egy javító szerviz Stuttgartban, de nem itt, hanem Rottweilben adták le egy üzletben. Martin úr, rendelkezésemre bocsájtott néhány, a készülékből kiolvasott speciális adatot, például a processzor gyári számát, valamint a készüléket átvevő üzlet címét. Ezekkel felkerestem a rendőrséget, akik a processzor gyári száma, az IMEI száma és a telefonszám alapján a

szolgáltatótól kikérték a készülék működésének cellainformációit. Ezek olyan adatok, amelyekkel a készülék földrajzi helyzetét a mobil rendszer átjátszó tornyai között viszonylagos pontossággal meg lehet állapítani.

Az utolsó, úgynevezett regisztrálás valóban Rottweilben volt, még pedig a Schwenninger Straße végén. Felhívtam a Martin úr által megadott rottweili üzletet, ahol igazolták, hogy a készüléket náluk adták le javításra, de az ügyfél nem édesapám, hanem egy számomra ismeretlen személy, Hanz Braun úr volt. Mark Dann felügyelő úr, a rottweili polgármesteri iroda közreműködésével, alig több mint tíz perc alatt azonosította az illetőt, aki valóban Rottweilben lakott, és a Schwenninger Straßén a Pszichiátriai Klinika szakápolója volt. Másnap Rottweilbe utaztunk. Végre ránk mosolygott a szerencse. S bár Hanz Braun úr aznap pihenő napos volt, rövid időre beugrott a klinikára, hogy meglátogassa kedvenc betegét. A parkban a kis tó melletti padon találtunk rájuk.

Kétvirág**A-z buli**

Anna átment barátjához, Cilikéhez csütörtökön délután. Estig énekeltek. Feri gitározott, Gyuri hegedült. Ittak írkávét, jegesteát, kólát, limonádét. Lyukakat meséltek négyük nyúltagyába.

Olvastak órákig, ökörködtek őrizetlen. Papagájuk rikácsolt sértőn. Szegényt takaróval tyutyujgatták. Utána úrimód ünnepeltek. Űzötten vihogtak, zoknikkal zsonglórködtek...

T. Bálint**Elszenderedve**

Az este nem jött álom a szememre.

Űltem a karosszékekben és rádiót hallgattam. Éjfél után kezdett erőt venni rajtam a lét fáradalma, de nem akartam még ágyamban nyugovóra térni. Akkor kimerült fejem megcsalt, a szoba elkezdett hullámozni előttem, s merevvé vált minden, akár egy kiragadott kép. Ebből gondoltam, csupán illúzió, amit két sze-

memmel egész életemben láttok, mert az agyam alakítja csalfa képpé. De ha vak lennék, a valóság attól még megmaradna, nem tűnne el a fal réseibe ékelődött por, ami az emberi szemnek szinte láthatatlan.

A valóság nem más számunkra, mint jelek halmaza az idegpályánkon, egy nagy dúc koponyánkban.

T. Bálint**Talán túl sokat vártam**

Talán túl sokat vártam az élettől...

Partra vetett hal voltam. Nem értettem az életet, hogyan folyik a munka. Minden üres lett.

...talán nem is ezért állok a szakadék szélén, nem tudom, mi jöhet még...

Visszaszoktam a dohányzásra, szerettem fűjni a füstöt az erkélyen, nézni, ahogy a szél elviszi a sok mérget, bút és bánatot.

Volt olyan reggel, amikor a felkelő Nap a függönyön át vörösré festette a szobát, és én úgy láttam, mintha minden csupa vér lenne.

Megrendültem az életben. Idegen vadállatnak láttam az embert, nem érttem, milyen isten képes ilyen szörnyet teremteni.

...vagy talán belefáradtam, mindenből elegendem volt...

Féltem a sötétben, reszkettem elalvás előtt, saját rémemtől rettegettem.

...nem vagyok jobb másnál, így leszek előből holt.

Kivettem magából az élet, várom, mikor jön egy dagály, ami visszaránt.

Angyal

Távoli hang csak a hajnal,
markolja kőszívű angyal.
Fagyott párát így lehel,
a Nap tán sosem kel fel...

glittermoon

373

Függő tett
A szavak közé rekedt
Hallgatás.

Kétvirág

Mikor jössz...

Hogy mikor jössz,
most még nem tudom.
De látod,
zöldülnek már a fák.
Míntha téged várna mind.
Néha ezt gondolom.
Ha eső veri az ablakom,
tudom, hullanak könnyeid.
Szél lengeti a függőnyt.
Mögötte egy szürke árnyék
félve felém tekint,
majd eltűnik megint.
De később újra látom.
Érzem, hogy ő is fázik,
mégis vár, engem hív,
hogy táncoljunk a szélben.
Hogy öleljen körül minket
az eső friss illata,
mi könnyedén libben a légben.
A cseppek árja fonódjon körénk.
Így táncolnék veled,
ha eljönnél, hogy átkarolj.
Mégfogom kezéd,
de a függöny köztünk lebeg,
szellő szárnyán didereg,
ahogy én didergek nélküléd.
Látom, hogy az árnyalak
elbújik a ködben.
Te vagy az, jól tudom.
A széllel üzenem,
hogy várlak minden hajnalon,
mikor vihar tépi ablakom,
s ilyenkor szerelmemet
csak neked táncolom,
ahogy a függöny árnya táncol
az ablak mellett a falon.
Bízz bennem kicsit!
Így talán itt maradsz.
A telet, a tavaszt
nyárrá változtathatom.
S táncunk a rügyekből
virágot fakaszt.

aniko22

A vígság ihlete

Most a medertelenség játszín magával sodor,
Most búgó lelkemben felcsigázott tenger honol,
Most kegyetlen könnyedséggel áramol az élet,
Most művészi kémcsövekben buzog a rímképlet,
Most a kecses halk apró égen túli dübögés,
Most kellemes a fülemben ébredő zümmögés,
Most, ami eddig sosem, az az ihletet adó,
Most józan tengeren repked a bolyongó hajó,
Most nem oszon búsan a szép költői látomás,
Most nem röptet messzire az egy helyben ácsorgás,
Most a tiszta égen s nem a felhőkben lebegek:
- Írhatnék, de most nem írok verset -

Csillangó

A folyónál

A nagy folyónál felhevülten állok,
Hol kristálytiszta, lomha víz csobog,
Már jó sok éve mindig ide járok,
Hol megpihennek fáradt vándorok.

Mindegyiknek más és más az útja,
És mástól lesz majd sorra gondtalan,
De legtöbbjüket nehéz átok sújtja,
S az öröm elszáll szinte nyomtalan.

A nagy folyónál felhevülten állok,
Hol kristálytiszta, lomha víz csobog,
Homlokomon elmélyült az árok,
Mert messze tűntek aranyló korok.

A gondjaimat magamnak csináltam,
Ezek miatt szívem úgy zokog...
Mert oly sokáig tévutakon jártam,
Hol összegyűltek sűrű lábnyomok.

Az élet hazug, mondom én, barátom,
Az ellenséget kívülről nem lelem...
Nem a sárkány ellen kell csatáznom,
A hős lovaggal kell megküzdenem!

Norton

A képzelet tangója

Csak egyetlen mozdulat,
Egyetlen tollvonás,
A megfagyott pillanat
Örökbe zárva
Éli tobzódó életét.

Papíron futó vonalak,
Kacsaringók erős szálai,
S a messzeségbe vesző gondolat
A végtelenbe bújva
Futja útját.

A szövetbe ivódó festék,
Fénytől ragyogó kavalkád,
S a szitáló képzelet
Változásba hímezve
Súgja mennyei báját.

edwardhooper

Kék világ

Kék volt az ég, és kék a szemed.
Elveszett kép, kopott ígéreted.
Kék volt a kert, és kéken szaladt,
Emlékeket sodort a kis patak.

Kék volt ruhád, és kék éneked.
Megnyugtató, majd el is engedett.
Kék hinta szállt, kislány kacagott,
Aranyhaján bársonykék szalagok.

Kék volt a tó, és kék a szavad,
Kicsiny hajó a kék víz alatt.
Kék volt a láng, kék eső esett,
Kék temető várt a város felett.

Kék volt az út, és kék mosolyod,
Jégek szíved jégekén dobogott.
Zafírba zárt kék emlékezet,
Búcsúzó anya, s egy rémült gyerek.

CrazyMom

Visszatekintő

Éjjeleken át kísért
Az át nem élt emlék,
Éltető csodás árnykép.
Tudod: csak Te és én
A gyönyör tengerén
A vágyak fedélzetén.

Majd jött egy szikla,
Elsüllyedt a hajónk.
Nincs többé vitorlás,
Sem éji száguldás
A véráram sebes útján,
Nézel-e még valaha rám?

Mindez csak naiv ábránd,
Te és én, mint tisztavirág élet
Gyorsan eltelt álomképek,
Hiányzik a távoli jelenléd.
Mosolygok, hisz enyém voltál,
Vajon lesz-e még folytatás?...

Zhora

A jégbordás út

Választhattam volna a másik utat is. Azt, amelyikről eltakarították a havat, és makulátlan feketeségében szenvtelenül nyújtózott a távolba, a biztonság ígéretével. A jeges ösvény, amit egész véletlenül pillantottam meg, rabul ejtett szemet gyönyörködtető csillogásával. Felébresztette a kalandvágyamat, pedig azt hittem, nyugalom és kiszámíthatóság a zsánerem, és ez a vad érzés már kiveszett belőlem. Nagyjából az úti célom irányába tartott, így hát elfordítottam a biciklim kormányát, és letértem rá. Nem tudtam megállni, hogy ne kísértsem a sorsot.

Lassan, meg-megcsúszva haladtam az egyenetlenül kijárt, nagyrészt jéggé tömörült csapáson. Valahol hallottam, hogy az északi emberek a hó ezernyi fajtáját képesek megkülönböztetni, Én csak a frisset, a régít, a lábnyomosat, a szánkólapítottat, a letaposottat, a kásásat és az olvadás közben visszafagyottat ismerem, na meg az ónos esőtől páncélozott tetejét. Talán ezért is tűnik minden évben újdonságnak a tél, tele a maga cseles kihívásaival.

Az ösvény kivezetett egy szántóföldek közt húzódo mezőgazdasági útra, amelyen valami irdatlan gép öröközte jégbe lánctalpai nyomát. Mielőtt kiértem a csapásról, beszakadt az első kerekem alatt egy kicsiny, hófedte pocsolya fagypáncélja, így ijedtemben nagyot ugratva, vizet fröcskölve érkeztem a jégbordákra. Kis híján kicsúszott alólam a bicaj, ahogy leérkeztem, de sikerült visszanyernem az egyensúlyomat. Bosszankodva vettem észre, hogy a keményre fagyott hernyótalpnyom mellett, hogy síkos, irgalmatlanul ráz is.

Óvatosan megálltam, és körülnéztem. Fehér dombok húzódtak mindkét oldalon, rajtuk elvéve néhány fekete facsoport állt. A legközelebbi lankán őzek pattogtak, ki tudja, mi elől menekülve. Valahonnan kutyaugatás eltorzult zaját sodorta a szél. A távolban, ahol a két nyomsáv összeérni látszott, háztetők rajzolódtak ki, felettük ismerős templomtorony magasodott. Megkönnyebbült sóhajom párája egy pillanatra elhomályosította a képet. A barátnóm faluja derengett a láthatáron.

Az órára néztem, és nagyon megörültem, mert úgy tűnt, sokkal előbb odaérek, mint számítottam – csak egy jégbordás út választott el tőle. Újból elindultam. Észrevettem, hogy minél gyorsabban haladok, annál kevésbé rázkódik alattam a kerékpár. Ezért, kényelmes ember lévén, olyan gyorsan hajtottam, ahogy csak mertem. Talán félúton tarthattam, amikor esni kezdett a hó, és a szembejövő pelyhek egyre pimaszabbul csapódtak az arcomba. Lejjebb húztam a sapkát, feljebb a sálát, és mivel az utolsó szakaszon valamelyest javult a talaj, szinte beszáguldottam a faluba.

Fruzi a kapujuk előtt állt, éppen a járdát seperte. Amikor meglátott, elmosolyodott, és integetni kezdett. A hátsó kereket meg-

csúsztatva, félkörívben fékeztem le előtte, beterítve hóval a csizmáját, erre ő játékosan fenéken billentett a seprűjével.

– Hogy lehetsz ilyen gyerekes, Viktor? – csóválta a fejét. – Úgy megijedtem, azt hittem, elvágódsz.

Csípőre tettem a kezem.

– Ej, ha még azt is tudnád, hogy földúton jöttem!

– Megörültél? Azok le vannak fagyva! – hüledezett, aztán ravasz vigyort öltött. – Te ugratsz engem.

– Nem én! Isten bizony arra jöttem.

Megremegett az ajka, ahogy lehervadt arcáról a mosoly.

– Felelőtlen vagy, Viktor! Nem is gondolsz arra, hogy nem élném túl, ha történne veled valami!

– Hogyhogy? Hiszen nekem lenne bajom, nem neked.

– Mi egy pár vagyunk, így ha mondjuk eltörnéd valamidet, az nekem ugyanúgy, sőt jobban fájna, mint neked.

– Ezt azért kétlem – morogtam.

Elhúzott mellettünk egy kerékpáros. Barna vászonkabátot viselő, svájcisapkás öregember ült egy rozsdás, vén Csepelen. A csomagtartójára erősített fonott kosárkában borosüveg billegett. Ráhajtott a jégbordás útra.

Fruzi tátott szájjal nézte.

– Hát Béla bácsi is megkergült? El fog esni!

– Én nem féltém őt – mondtam, mivel láttam, hogy nálam sokkal ügyesebben halad a jégen. – Béla bácsi kemény csávó.

Bementünk a házba, ahol a kandallóból kellemes meleg áradt. Fruzi csodálatos vacsorát készített nekem, kiszolgált, kedveskedett és elhalmozott a figyelmességével. Evés után ágyba bújtunk, és mámoros órákat töltöttünk együtt. Minden úgy ment, mint máskor. Hajnaltájban azonban különöset álmodtam. A jégbordás úton álltam, és egy gyönyörű, büszke nő mosolygott rám hívatón. Haja színe, mint a téli napfelkelte, szemében ezer csoda ígérete csillogott. Kinyújtottam felé a kezemet, de mielőtt elérhettem volna, arra ébredtem, hogy Fruzi szorongat. A vállamnak nyomta kerek arcát, és a fülemből szuszogott.

Reggel annyit mondtam, mennem kell, és öltözni kezdtem. Fruzi értetlenkedett, de azért a tizedik búcsúcsók után elengedett.

– Aztán most az aszfalton menj ám! – kiáltott utánam. – Legközelebb pedig busszal gyere, mert sírba visz az aggodalom!

Megláttam a horizonton a felkelő vörös napot, és többé nem volt kérdés, merre induljak. Elrajtoltam a jégbordás úton, mint csapdából kitört állat, mert bár a bizonytalanság hideg és mostoha, mégiscsak ez vezet el a szabadsághoz.

Eszy

Mozimorzsák – filmaprólék

Jimmy Cartwright
Rumlis vakáció / RV

angol-német-amerikai családi kaland-vígjáték (2006) – IMDb 5,5 – 99 perc (12 év felett)

A Munro család vakációra készül, ám a családfő, **Bob (Robin Williams)** főnöke tervében más szerepel, amely miatt kissé megváltozik a program. **Jaime (Cheryl Hines)**, Bob felesége viszonylag jól tűri a változást, ám a gyerekek, **Cassie (Joanna 'JoJo' Levesque)** és **Carl (Josh Hutcherson)** már nehezebben viselik el – eleinte. A vakáció a vártnál sokkal kalandosabbra sikerül, mivel egy nyugodt repülőút helyett egy lakóautóban kel útra a család. Számos váratlan helyzet alakul ki, ám végül... de ez majd kiderül, ha megnézik. :)

Egy kellemes, szórakoztató, nyár esti kikapcsolódás gyanánt remek lehet eme kerge emberek esetlen, esetenként elmebeteg élményekkel teli filmalkotását megtekinteni.

Tekerd vissza, haver! / Be Kind Rewind

amerikai vígjáték, dráma (2008) – IMDb 6,4 – 102 perc (12 év felett)

A videotékák 2008-ra vagy váltottak DVD-re, vagy bezártak. **Mr. Fletcher (Danny Glover)** is egy videotékát vezet a New Jersey-i Passaic-ban, aminek a neve **Be Kind Rewind**. Ám esetünkben nemcsak maga a videotéka van veszélyben, hanem a nagyszabású városfelújítás miatt maga az épület is, ahol **Mr. Fletcher** lakik. Hatvan napja van a kiköltözésre, hacsak nem történik valami csoda. Ráadásul közbejön számára egy találkozó is, amelyen a város nevezetességére, az 1930-as évekbeli jazz-zenész **Hájas Thomas Waller**-re emlékeznek meg – aki a legenda szerint ugyanabban az épületben született. Ezért **Mr. Fletcher Mike**-ra (**Mos Def**) bízta az üzletet néhány napra, és ugyan mikor következne be a katasztrófa, ha nem ekkor? **Jerry (Jack Black)**, a közeli autószerelő-műhely tulajdonosa megpróbálja sabotálni a műhelye közvetlen közelében lévő erőművet, amely állítása szerint agydaganatot okoz, ám baleset éri; mágnesesé válik, minek következtében – néhány kevés kivételtől eltekintve – letörli a videotéka filmjeit. Ám támad egy ötletük: újratorozgatják a letörölt filmeket. Ez váratlan sikert hoz a tékának, mindenki a „svédelt” filmeket kezdi keresni...

Kellemes humorú, keserédes vígjáték, de szerethető. **Jack Black** rajongók számára természetesen kötelező darab. Ha pedig valaki további „sweded” filmélményekre vágyik, csak keressen rá YT-on. Lesz pár találat. :)

47 Ronin

amerikai akció, kaland, fantasy (2013) – IMDb 6,3 – 118 perc (12 év felett)

Itt, Európában még mindig idegenkedve tekintünk a távolkeleti kultúra felé. Így van ez a történelmi, és különösen a misztikus témákkal kapcsolatban is. Talán éppen ezért üdítő a hálvivídi filmdömpingben egy-egy olyan alkotás, mint ez is, amely az előzőekben említett dolgokkal foglalkozik, s természetesen nem hiányozhat belőle a szerelem sem.

Kai (Keanu Reeves) egy egyszerű életet élő szolga, akit a nagyurak kényük-kedvük szerint rángatnak, de akad azért pártfogója

is. Egy szörnyetegre történő vadászat során **Kai** megmenti **Yasuno (Masayoshi Haneda)** életét úgy, hogy megöli a szörnyet. Ez az esemény azonban meghatározó fordulat lesz **Kai** életében. Eközben a rivális **Nagato** tartomány ura, **Kira nagyúr (Tadanobu Asano)** tervet forral arra, hogy leigázza **Ako** tartományt, amelyen jelenleg **Asano nagyúr (Min Tanaka)** uralkodik. Az események **Ôishi (Hiroyuki Sanada)** parancsnok számára is kedvezőtlen fordulatot vesznek, amikor **Kira** sikerrel jár, és katonáival együtt számúzik a tartományból.

Látványos, de mondanivalótól sem mentes film, amit érdemes akár többször is megnézni.

A Gép / The Machine

angol sci-fi, thriller (2013) – IMDb 6,1 – 91 perc (16 év felett)

Ava (Caity Lotz) egy valódi mesterséges intelligencián dolgozik, amely a Turing-teszt során meggyőzi arról a tesztelőket, hogy ő valójában ember. **Vincent (Toby Stephens)** sérült katonának rehabilitációján dolgozik egy szupertitkos laboratóriumban, s olyan szoftver és hardverelemeket teszlet, amelyekkel újra teljessé tehetők az életük. **Ava** jelentkezik, felvétel nyer, s a két tudós együttes eredményeinek köszönhetően hatalmas tudományos áttörést érnek el, ám a tragédia kikerülhetetlen.

Remek, igen mély mondanivalóval rendelkező film, amely olyan morális és tudományos kérdéseket fogalmaz meg, s próbál meg ezekre választ találni, amelyre mostanában igen kevés példa van.

300: A birodalom hajnala / 300: Rise of an Empire

amerikai akció, dráma, fantasy (2014) – IMDb 6,5 – 102 perc (16 év felett)

Sokan azt mondják, hogy ez is csak egy új 3D-s látványfilm. Mivel a valódi görög történelemhez nem túl sok köze van (mindössze merít belőle, ám nem feltétlenül hű hozzá), nagyjából egyetértek ezzel a véleménnyel.

A történet párhuzamosan játszódik az első **300** című filmmel, így azok főszereplői is fel-felbukkannak, ám itt a helyszín egészen más. Tengeri csatákat élhetünk át kisebb, nagyobb és igazán nagy hajók, hajóhadak között. **Themistocles (Sullivan Stapleton)** vezeti az Athéni seregeket, **Artemisia (Eva Green)** pedig a perzsa hajóhadat. A közvetlen harc mellett természetesen a csel, az ármány is komoly szerepet játszik a cselekményben. A harci jelenetek szépek, jól megtervezettek és nem utolsó sorban igen látványosak.

Bátran ajánlom mindenkinek, aki ki szeretne kapcsolódni egy bő másfél órára a szürke hétköznapokból, és át szeretne élni néhány hőstettet.

Maggoth

On Sai: Calderon 2 – avagy felségáruláshoz bricsesz dukál

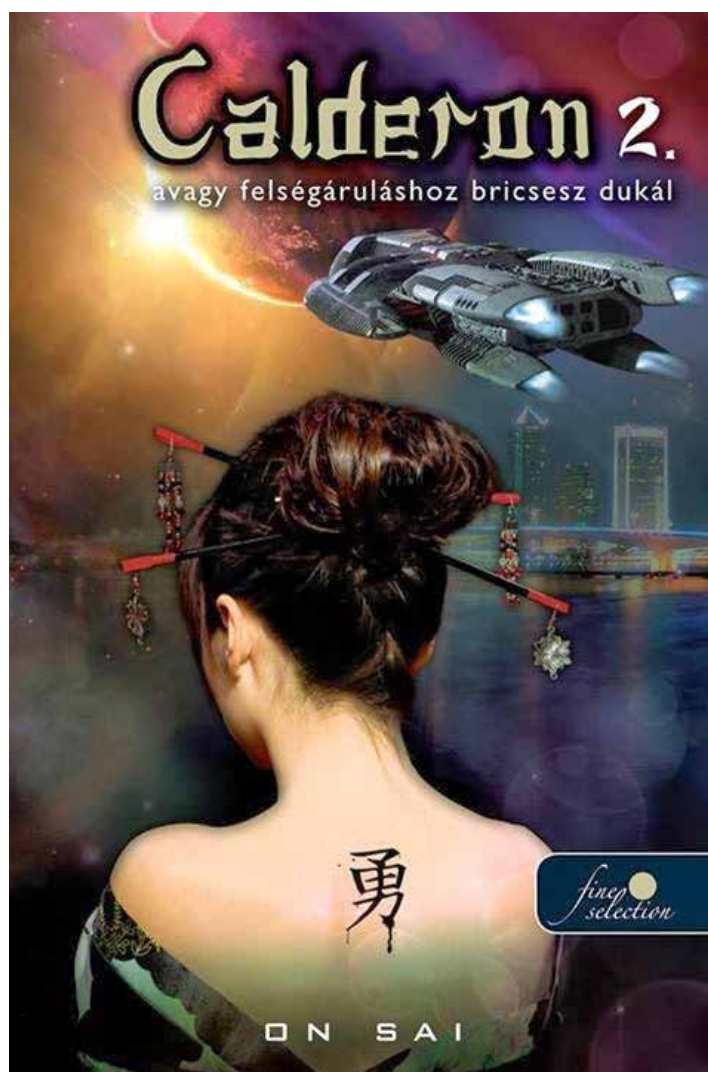
Mint a kettes szám nyilvánvalóvá teszi, a Calderon 2 című kötet esetében határozottan egy nagyívű űroperett sorozat második részéről beszélhetünk. Azt kell mondanom, engem a rangrejtett nemes újabb viszontagságai talán még inkább lenyűgöztek, mint először, habár a romantikus szállal kapcsolatban ambivalens érzéseim támadtak. Nekem néhol kicsit soknak tűnt az egy szál lepedőben is hanyagul elegáns kapitány és japán szívserelme közt zajló macskagér játék, amibe minduntalan belekavar a nagypolitika is. Persze megértem, hogy valamivel meg kellett ragadni a női olvasókat is, miután egyértelműen ők lettek célba véve legfőbb fogyasztókként, de ha csak annyi lett volna a sztoriban, mint a legújabb Júlia füzetecskéiben némi technológiai blablával körítve, valószínűleg sokkal nagyobb szenvedést jelentett volna eljutni a végéig.

Szerencsére azonban kárpótolt a karakterek mélyebb válása, a háttérvilág előző kötetnél jóval markánsabb kidolgozottsága és a kulisszák mögött zajló intrikák szövevénye. A történet mögött felsejlő űrfeudális univerzum számtalan izgalmat kínál az olvasásra kiéhezett elme számára, nem beszélve a regény lapjain felbukkanó kardkultuszt átjáró miszticizmusról, a japán szamuráj szellem ügyes áttemeléséről és a finoman elhelyezett pszichológiai utalásokról. Ráadásul Oregon admirális személyében a megfelelő mértékű humorfaktorról is gondoskodik szerző, és hál' istennek az akciójelenetekkel sem spórol. Mindezek felett pedig ott a Játszma, amit számtalan nemes ház vív egymás ellen, miközben a politika színpadán egy rosszkor elsütött poén is bármikor valaki életébe kerülhet.

A karakterek ügyesen kidolgozottak, a női főszereplő, Taina Tivesgei jóval kiforrottabb személyiséggé érik, mint az első részben volt, amivel Calderon méltó párjává nemesedik. Ráadásul a legfőbb gonosz sem teljesen fekete, helyell-közzel majdnem ugyanolyan szimpatikus, akár csak a pozitív főhősök, sőt a céljaival is lehet azonosulni.

A Calderon 2 alapvetően sok helyről merít, mégis meg tudja őrizni az eredetiségét, és a letehetetlenül szórakoztató művek táborát gyarapítja. Az ember óhatatlanul mindig összehasonlítja régebbi olvasmányélményeivel a kezében tartott könyvet, és bár legnagyobb sajnálatomra az első részben érzékelhető rejtői humor itt már nem igazán tetten érhető, leginkább Fabléhoz tudnám hasonlítani, ha mindenáron párhuzamot akarnék keresni. Fable gyanítom, ilyesfajta sci-fivel rukkolna elő, ha valaha is űroperett írására vetemedne, és ezt egyáltalán nem lehúzó értelemben értem, mert én fiatalabb koromban nagyon szerettem a könyveit. Természetesen ez csak erős lesarkítása a dolognak, mert ennél azért sokkal szélesebb a paletta, és a sztorinak van egy kiváló, némileg cinikus, öngúnyra hajló „On Sais” stílusa, ami meggátolja, hogy a szerző bárkinek is az epigonjává váljon.

Azért menetközben eszembe jutott a Dűne-ciklus is, és időnként Drizzt Do'Urden cselszövésektől hemzsező világa is bevillant, hogy a közelebbi zsánerekből is hozzak hasonlatot. A Calderon 2 sokoldalú mű, egyszerre sci-fis és fantasy közeg, de ugyanakkor az akcióvígjátékok ellentétes

nemű karaktereket mozgató feszültsége sem hiányzik belőle, akik ugye régen egymáséi lehetnének, de aztán meg mégsem.

A végjáték ellenben tényleg viszi a bankot, legalábbis engem sikerült teljesen lenyűgöznie. Spoilerezés nélkül nehéz lenne beszélni róla, de mindenképp azt kell mondanom, megérte elolvasni a könyvet. A lezárás kielégíti a legkényesebb ízlést is, és mintegy átértékeli a történet első részét. Számomra tagadhatatlanul üdítő élményt jelentett, és csak üdvözölni tudom a kezdeményezést, hogy valaki a zsáner irányába tereli a fiatal hölgyek érdeklődését, ami egy igen széles, nem kellően kiaknázott olvasóréteg.

Bár nem azt adta, amire számítottam, mégis pozitívan csalódtam a Calderon 2 esetében. Mindenkinek ajánlom, természetesen férfiaknak is, akik nyitottak némi romantikára, szeretik az izgalmakat és a humort (vagy akár Fable műveit), és képesek leküzdeni az esetleges női olvasmányokkal szembeni előítéleteiket. Vagy olyanoknak is hatékony megoldást jelenthet, akik például szeretnék a zsáner irányába terelgetni alapvetően nyitott szellemű, ám a sci-fitől erősen ódzkodó barátnőjüket. Azoknak pedig mindenképpen kötelező darab, akik olvasták az első részt.

Kábelhiba

- Belépés megtagadva!

Ezredszer is ez jelent meg a képernyőn, ahogy igyekezett elérni a hálózatot.

- Mi a fene az, hogy megtagadva? Kék szintű kódom van, te idióta gép! - ellenkezett vele ezredszer is, hiába tudta, hogy fölösleges.

Nem, Lucy Brown egyáltalán nem volt hozzászokva ahhoz, hogy gondjai adódjanak a csatlakozással. Alaposan el volt kényeztetve. Amíg a Központi Program hatalmas és egyre terjeszkedő hálózata az emberek többségének misztikus és többé-kevésbé félelmetes valami maradt, neki az évek folyamán szinte személyes jó barátjává vált. Mindig ott volt, ha adatokra volt szüksége, ha elakadt valamiben, vagy csak szórakozásra vágyott. Két tanára is megjegyezte már, hogy szereti őt a Rendszer.

- Mármint hogy kicsinál velem a micsoda? - kérdezett vissza álmélkodva, és kissé szemtelenül, valamint ijedten is, de - kivételesen - nem kapott bővebb magyarázatot. Most pedig ez a rendszer, ami állítólag szereti őt, egészen egyszerűen nem volt hajlandó beengedni.

- Mi a retkes frincfranc folyik itt?! - háborgott. Ismételten bepötyögte a kódot. Az annak rendje és módja szerint kékre is színeződött a képernyőn.

- Tehát a kód helyes, el is fogadják, máshol van a gond. De hol? - tűnődött. - Mi a búbosvöcsök van már?!

Megszokta, hogy bármilyen problémájára választ kaphatott egy szimpla és gyors kereséssel. Tényleg bármire. Kék szintű kódja volt. És most semmi. Minden üres és süket. Sehol a végtelen információgazdagság. Sehol a tudás biztonsága. Sehol a képszerkesztők, sehol a dallamvágók, hogy alkothasson. Nem volt semmi, semmi, de semmi. A hiány úgy borult rá, akár egy kupola... ami alatt rohamosan fogy a levegő. Lucy pánik kerítette a hatalmába, és könnyek szurkálták a szemhéját is belülről.

- Engedj már be, te félmarha gép! Komolyan!

Ismét bepötyögte a belépési kódot. Most sem sikerült belépnie, de legalább a hibáüzenet szövege megváltozott:

- A rendszer átmenetileg nem elérhető. Kábelhiba.

Egy pillanatra megkönnyebbült.

- Jól van, oké, akkor nem én szúrtam el!

Ez fontos volt. A KP nem volt éppen megbocsájtó jószág. Ha valakit egyszer kitiltott a Rendszeréből, akkor az már kint is maradt. Örökre.

A következő gondolata már nem volt ilyen kellemes. Eszébe jutottak azok a mikor jobban, mikor épp kevésbé törvényen kívüli csoportok, amik tagjaik életcéljául nem kevesebbet tűztek ki, mint a KP teljes elpusztítását. Lucy (sokkal együtt) tudta, hogy ez reménytelen, de legalábbis öngyilkos egy vállalkozás. A központi Program kezelte mindent a pénzügyektől az atomerőművekig. Nélküle mindez, és még sok-sok minden más is, azonnal működésképtelenné válna. Volt már rá példa. Néhány évvel korábban egy-két ország úgy döntött, hogy leválik a Rendszerről. A maradék népeesség most könyörög a KP-nak a visszatérésért.

Lucynak tehát egyáltalán nem tetszett, hogy a saját otthonában is a Renegátok nyomaiba ütközik. Halálfélelme lett tőle. Ez pedig feldühítette.

- Melyik idióta volt az?! Hogy a gerendába jut ilyen egyáltalán az eszébe? Nincs is az ilyennek esze! De kerüljön csak egy ilyen a kezem közé...

A következő órákat az ágyán töltötte. A plafont bámulta, és igyekezett nem sírni. Több-kevesebb sikerrel. Éjszaka volt. Csendes, tücsökzenés éjszaka. Lucy ide-oda hánykolódott ébrenlét és álom között. De akár ébren volt, akár álmodott, elkísérte a magány és a félelem.

Reggel pedig fogta a tabletjét, és elindult vele kábelt, hálózatot, Rendszert, tudást, levegőt keresni...

Hét nap

Első nap:

Szokatlanul nagy a csönd körülöttem, nem olyan, mint máskor szokott lenni, olyankor érzem, ahogyan átölel, megnyugtat... Most félek tőle... Hideg. Teljesen elzár mindentől, mintha figyelne, és csak arra várna, mikor adom fel, hogy jéghideg karjába vegyen. Tombol a tévéből a rockzene. Imádom, máskor feldobott... Most idegesít. A ház csöndes és sötét, macskám is itt hagyott. Furcsa zajok, szuszogások... Égnek a villanyok, sehol senki, csak én a konyha közepén. Nem vagyok éhes, de spagettit készítek. Nézem a lángot, ahogyan az edény alját égeti, zubog a víz. Félek, nem akarok egyedül lenni, amikor el kell mennem. Fáj a fejem, inkább lefekszem... A kezem jéghideg, ég a testem, nem merek elaludni...

Második nap:

Mikor megjelent, megállt az idő. Fölém hajolt, ismeretlen nyelven fülembé suttog. Éreztem, lelassul minden körülöttem. Macskám szemét láttam magam előtt, már-már emberi tekintete félelmetes érzést ébresztett fel bennem. Szobámra újra rátelepedett a sötétség, mindjárt megfulladok tőle. Éles villanás, számítógépem képernyője zöldes-lilában villogott. Nem láttam, de éreztem, az Idegen felemel... Lebegtem. Bőröm alatt milliányi hangya száguldozását éreztem meghatározott céllal.

Nem tudom, meddig lehettem ebben az állapotban. Itt ülök asztalomnál, gépelek és ezeket a sorokat írom. Tévében varietéműsor megy, nincs felhangosítva. Kiscicám halkán dorombol az ölemben, rám néz, érzem, hálás, azért, mert felniveltem, hogy neki jó. Nyitott ablakomon csípős hideg áramlik be az szombat esti nyugodt utcazajjal együtt. Csak ne lenne sötét! Megint jön az éjszaka.

...

Mi ez? Megőrültem volna, vagy csak a szemem káprázik! Halványzöld fény pislogását figyelem a szőnyegen, mintha apró lábnyomok lennének.

- Ne félj, megvédelek, bízz bennem!

Kínomban hangosan kacagok:

- Nem félek, kiscicám!

Egy ugrással az ölemben van, vadul fújtat, jobb mancsát a számra teszi, majd egy mozdulattal újra az ajtóval szembe áll, kiengedett karmokkal. Pörögnek a percek, semmi. Én tovább gépelek. Cicám is megnyugodott, lábamhoz kucorog. Mosolygok, bambulom a képernyőt, csinos táncosokat figyelem... Erőteljesen kicsapódik az ajtó... Forró levegő és kellemes illat támad rám... Képernyőm megint zöldes lilában villog. Újra csönd, ajtóm zárva. Padlómon egy nyegen centis hófehér toll hever!

Harmadik nap:

Reggel fáradtan, rémálmoktól meggyötörten ébredtem. Egy jó kis hideg zuhany jót tett, lefagyasztotta gondolataimat. Hallom az olaj sercegését, tükrötőjást készülök enni, kiscicám körbeugrál, várja, hogy töltsék neki finom tejszót.

Igyekszem nem gondolni a tegnapi estére, úgy néz ki, a mai napom remek lesz. Reggeli után egy kis sétát terveztem, csak úgy, cél nélkül bolyongani az eső által áztatott utcákon.

Mi ez? Megint magától bekapcsolt a tévé! Már a nappaloktól is félnem kell?

- Gyere, cicukám, nézzük meg, mi történt!

Az előszoba szőnyegét maga alatt összegyűrve, olyan sebességgel száguldott be a szobába cicám.

Félelem nélkül követtem, végére szeretem volna járni ennek az egésznek. Ugyanaz az ismeretlen, kellemes illat csapta meg az orrom, mint tegnap este. Itt megint az Idegen, éreztem, ahogyan sejtjeimbe furakodik, nem enged gondolkodni, teljesen az irányítása alá kerülök...

Ez nem lehet igaz! HOL VAN a VÉGE?

- Drága asszonykám, megint hagyta a gyerekeket, hogy a dolgaim között turkáljanak.

- Ne morogj állandóan! Mi történt?

- Kitépték a folytatást, most honnan tudom, meg mi van abban az átkozott szobában.

- Apa, apa tudod mit mondtak a többiek nekem ma kint a dombon?

- Mit? De te valószínűleg elmondod, ugye?

- Igen, de mi az, hogy EMBER? Ezt MONDTÁK NEKEM. Olyan vagyok, mint ők, buta kétlábú. Szólj rájuk, te vagy itt a vezér... Rád hallgatnak.

- Rendben. Figyelj. Valamikor ezt a Földet, emberek lakták, azt hitték mindenkifölött állnak, de lassan mindent elpusztítottak. Saját magukat is. Bennünket utáltak, pedig csak takarítottunk utánuk.

- Most menj játszani, majd szólok a többieknek.

- Asszonykám! Kimentem a dombra beszélni a többiekkel, és hátha megtalálom a végét ennek a mesének!

Ratti a nagy csuklyás patkányok nemzetségéből lassan elindult. Igen, most már ők lakják e Földet... A patkányok.

